

10 vragen en antwoorden

Vlaamse onafhankelijkheid

Het einde van België?

10 vragen en antwoorden over dit kunstmatige land

Het einde van België?

***10 vragen en antwoorden
over dit kunstmatige land***

deel 1

**Ludo Leen
Tom Van Den Troost**

“Het begint erop te lijken dat de Belgische motor na 177 jaar niet zomaar wat aan het sputteren is geslagen, maar stilaan definitief dreigt vast te lopen. Met wat verse olie krijg je die machine niet zomaar opnieuw aan de praat. Of er nog een mecanicien te vinden valt die dit oude vehikel opgekalefaterd krijgt, is zeer de vraag.”

Journalist Peter De Backer in Het Nieuwsblad van 24 augustus 2007

Vlaanderen onafhankelijk!

De eerste versie van deze brochure rolde van de persen in 2005, naar aanleiding van de 'viering' van 175 jaar België. Nadien verscheen het fameuze Manifest van de Warandegroep, waarin Vlaamse ondernemers tot een duidelijke conclusie komen: binnen België is geen goed bestuur mogelijk. Na de nepreportage van de Franstalige openbare omroep RTBF over het einde van België en de verkiezingen van 10 juni 2007 is het debat over Vlaamse onafhankelijkheid in een stroomversnelling geraakt. Hoe zien wij die boedelscheiding en waarom is het Vlaams Belang de gangmaker van de Vlaamse onafhankelijkheid? U kan het allemaal lezen in deze geactualiseerde brochure. Met feiten en cijfers, met correcte en stevige argumenten.

Vlaamse onafhankelijkheid is geen verre, onrealistische wensdroom meer, maar een haalbare kaart. Jaren geleden al heeft onze partij als eerste die keuze gemaakt. Dag na dag, jaar in jaar uit, verkiezing na verkiezing hebben wij de Vlaamse onafhankelijkheidsgedachte uitgedragen. Wij hebben die idee uitgezaaid en ingang doen vinden in de Vlaamse huiskamers, maar ook in kringen van politiek en economie. Vandaag houdt zelfs het buitenland ernstig rekening met het uiteenvallen van België. En daar mogen wij best trots op zijn.

"Vlamingen en Franstaligen zijn gewoon op elkaar uitgekeken. In plaats van nog veel draad te steken in het samenhouden van iets wat niet meer bestaat, moeten ze misschien vanaf nu meer energie steken in de voorbereiding van de definitieve scheiding," schreef journalist Eric Donckier in Het Belang van Limburg (25.02.2008). De Belgische regimecrisis bewijst inderdaad dat Vlaanderen geen zoveelste mini-staats Hervorming nodig heeft, maar een eigen staat. Dat is een keuze voor een efficiënt bestuur en een beleid dat aansluit bij de Vlaamse belangen en verzuchtingen. België wordt immers alleen in stand gehouden om de belangen van de Franstaligen te beschermen. Dat besef is nu meer dan ooit doorgedrongen bij de Vlaamse publieke opinie. Er is geen weg terug. Zoals Elio Di Rupo zich liet ontvallen: "We moeten nuchterheid aan de dag leggen: er zal een moment komen, zelfs al willen we dat niet, dat Vlaanderen met zijn eigen vleugels zal willen vliegen." Dat moment komt met rasse schreden dichterbij. Volk, word staat!

Bruno Valkeniers
Voorzitter Vlaams Belang

Zijn er wel Belgen?

Wat is dat nu met het fameuze 'België-gevoel'? Het minste wat gezegd kan worden is dat het wel op een erg laag pitje brandt. Veel enthousiasme wekt België niet meer op. Vraag aan tien landgenoten wat ze typisch Belgisch of zo leuk aan dit land vinden en het regent voorspelbare clichés: de koning, pralines, frieten, de Belgische keuken... Uit een peiling van Franstalige kranten bleek dat 4 op 5 Belgen niet weten wat er op 21 juli eigenlijk gevierd wordt. Zelfs toppolitici bleven het antwoord schuldig of sloegen de bal compleet mis. Bijna niemand kent het Belgische volkslied. Yves Leterme begon op vraag van een Franstalige journalist spontaan... de Marseillaise te zingen. Een hilarische blunder waarmee hij zich de woede van de Franstaligen op de hals haalde. In Vlaamse kranten zag men het grappige van het verhaal wel in. "Een enige, prachtige, vette klucht", schreef Peter Vandermeersch (De Standaard), "een kandidaat-premier die op de feestdag van zijn land - op de trappen van de kathedraal waar prins en koning worden begraven - het verkeerde volkslied zingt. Dat is zo Belgisch..." La Libre Belgique moest toegeven dat de uitschuiver vooral het surrealistische karakter van deze kunstmatige staat had blootgelegd: "De flater illustreert perfect de evolutie van een land dat op weg is om te verdampen"...

De reden voor het ontbreken van een Belgisch natiegevoel ligt voor de hand: de Belgische staatsgrenzen zijn geen volksgrenzen. België is een kunstmatige staat, een product van buitenlandse diplomaten. Er is geen gemeenschapsgevoel, geen gemeenschappelijke taal, niet dezelfde mentaliteit, niet dezelfde politieke cultuur. Vergelijk het maar met een tandem, waarbij de éne fietser naar links wil en de andere naar rechts. Het ontstaan van België is

een historische vergissing waarvoor de Vlamingen nog elke dag de prijs betalen.

Het kan best zijn dat vandaag nog een - slinkende - meerderheid van de Vlamingen op de vraag of België moet barsten 'neen' zal antwoorden, maar dat heeft wellicht meer te maken met een zekere behoudsgezindheid of de angst voor verandering dan met een warme liefde voor het Belgische vaderland. En met een nijpend gebrek aan duidelijke informatie over de kosten en baten - de kosten van België en de baten van een onafhankelijke Vlaamse staat. Wat wél vast staat, is dat meer en meer Vlamingen vinden dat Vlaanderen meer autonomie en meer bevoegdheden moet krijgen, dat meer en meer Vlamingen beseffen dat er met de Franstaligen geen land te bezeilen valt, dat meer en meer Vlamingen hun buik vol hebben van de Waalse arrogantie en veto's.

De Waalse politicus Jules Destrée zei het al: "Sire, il n'y a pas de Belges." België is - bij gebrek aan Belgen - op sterven na dood. De Vlaamse dichter René De Clercq had het bij het rechte eind:

**"Daar is een Belgische koning
Veel Belgische vertoning
Een Belgische vlag, een Belgisch lied
Maar Belgen, neen Belgen zijn er niet"**

***Zijn de Vlaamse
strijd en de taalstrijd
dan niet overbodig
geworden?***

Dat Vlamingen tegenwoordig in hun eigen taal terecht kunnen in het gemeentehuis, in de rechtbank, in het onderwijs vinden wij vanzelfsprekend. Maar het is ooit anders geweest.

Van bij het ontstaan van België was het er de machthebbers om te doen de Vlamingen dom te houden, de Vlaamse cultuur te vernietigen en het Nederlands uit te roeien. De voornamelijk Franstalige leidende klasse maakte daar trouwens geen geheim van. Charles Rogier, één van de stichters van de Belgische staat, zei letterlijk dat “de taal van de Vlamingen moet worden uitgeroeid”. Eén van zijn bekendste spreuken laat weinig aan de verbeelding over: “La Belgique sera latine, où elle ne sera pas.” België zal Franstalig zijn, of niet zijn...

De Vlaamse tragedie aan de IJzer tijdens Wereldoorlog I waarbij ongeschoolde Vlaamse frontsoldaten door hun officieren met Franse bevelen onder het motto “et pour les flamands la même chose” de dood werden ingejaagd, wordt vandaag door progressieve en politiek-correcte geschiedenis(her)schrijvers modieus ontkend of meewarig afgedaan als ‘een mythe’. Maar het is wel een historisch feit. Net zoals de uitlating van Kardinaal Mercier, die botweg verklaarde dat het Nederlands als taal gewoon ongeschikt was voor het onderwijs, ‘een taal voor keuterboeren’...

België heeft de Vlamingen altijd stiefmoederlijk be-

handeld. Onze taalrechten werden pas erkend en de taalwetten afgedwongen na een generatielange strijd van Vlaamsgezinden. De taalwetten werden in ons land trouwens altijd met de voeten getreden. Ook nu nog. Denk maar aan de ronduit schandalige taaltoestanden in de Brusselse ziekenhuizen, waar Vlaamse patiënten als marginalen worden behandeld. “Flamand, connais pas”... klinkt het in het beste geval. Nog steeds zien vooraanstaande Franstalige politici het Nederlands als een taal voor meiden en knechten. “Met onze Franse taal hebben wij een uniek cultureel werktuig, onvergelijkbaar superieur aan het Nederlands,” schreef Jean-Claude Van Cauwenberghe (PS) in zijn boek ‘Oser être Wallon’. En PS-minister Fadila Laanan stelde het in september 2007 als volgt: “De Vlamingen hebben een identiteitsprobleem. Ze spreken een taal zonder internationale uitstraling, waardoor ze terugplooiën op zichzelf.”

Taalgrens en faciliteiten

In 1962 werd de **taalgrens** vastgelegd. Daarbij werd het land opgedeeld in homogene taalgebieden: Nederlands in Vlaanderen en Frans in Wallonië. De hoofdstad **Brussel**, gelegen op Vlaams grondgebied, werd officieel tweetalig. Maar de Franstaligen hebben zich nooit neergelegd bij die situatie.

Volgens de grondwet zijn alle Belgen gelijk voor de wet, maar de Franstaligen zijn vast en zeker wat gelijk-

“Hét probleem tussen Vlaanderen en Wallonië is niet de taal, wél de Belgische staat zelf.”

**Paul-Henri Gendebien, voormalig voorzitter van het Rassemblement Wallonie-France
in Gazet van Antwerpen van 20 maart 2002**

ker. In de Vlaamse rand rond Brussel wisten ze ‘**faciliteiten**’ af te dwingen. De faciliteitengemeenten behoren dan wel tot Vlaanderen, de Franstaligen zouden er - in afwachting van hun integratie - ‘tijdelijk’ in hun eigen taal bediend worden door de overheid. Maar na al die jaren is duidelijk dat de Franstalige inwijkelingen helemaal niet geïnteresseerd zijn in integratie en er niet aan denken de taal van hun gastheer te (leren) spreken. Integendeel: in de folders die de MR van Didier Reynders en het FDF van Olivier Maingain in Halle-Vilvoorde (zelfs in 100 procent

Vlaamse gemeenten als Londerzeel en Asse) verspreiden, stond ter attentie van de Franstaligen letterlijk te lezen dat zij “altijd en overal” Frans moeten spreken, “ook al antwoordt men u in het Nederlands”. Of, zoals Didier Reynders schreef in een verkiezingsfolder: “Wij eisen de uitbreiding van de Brusselse Regio naar gemeenten waar een significante francofone aanwezigheid bestaat. (...) Als er een vaderland bestaat voor Franstaligen, dan is dat een Franstalig vaderland, een Franstalig België.”

De faciliteiten worden niet langer beschouwd als een tijdelijk voorrecht maar als een verworvenheid. Ze

zijn ook geen integratiemaatregel maar een **verfransingsmachine**. Waar er faciliteiten in Wallonië zelf zijn, worden die gewoon niet nageleefd. Zo weigert de Franse Gemeenschap, ondanks de wettelijke verplichtingen daartoe, ook maar één euro te betalen voor de Vlaamse school in Komen. Voor het Frans-talige faciliteitenonderwijs in Vlaanderen betalen de Vlamingen braafjes tien miljoen euro per jaar...

Maar ook dat is allemaal nog niet genoeg. In de discussie over het tweetalige kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde - flagrant in strijd met de grondwet - verklaarde Elio Di Rupo zonder blikken of blozen: “De Vlamingen zeggen dat de taalgrens en de grenzen van Brussel voor eeuwig vastliggen. Dat kan niet.

Daar kunnen wij niet mee leven.” Commentaar overbodig.

De Brusselse situatie bewijst dat wie zegt dat de Vlaamse strijd en de taalstrijd overbodig geworden zijn, zich vergist of met oogkleppen rondloopt. Zeker nu, binnen

de Europese context wacht Vlaanderen trouwens enkele grote uitdagingen. Enkel een slagvaardige staat kan standhouden tegen de Europese voogdij die de Vlamingen, hun cultuur, economische dynamiek en taal zou kunnen aantasten. In eigen land moeten de aanhoudende oproepen om het hoger onderwijs in de toekomst in het Engels te geven ons aanzetten tot waakzaamheid. We voelen er weinig voor om de moeizaam bevochten positie van het Nederlands opnieuw op de helling te zetten. Het gaat in België trouwens al lang om veel meer dan een taalkwestie...

België heeft er alles aan gedaan om de Vlaamse cultuur te vernietigen en het Nederlands uit te roeien. De strijd voor het behoud van het Nederlands was geen krachtmeting tussen Vlaanderen en Wallonië maar een sociale strijd, een klassenstrijd van de verarmde Vlaamse bevolking tegen de rijke Franstalige bourgeoisie en het Belgische establishment.

***Hoe zit dat nu met de
geldstromen?
Wat kost België ons?***

TRANSFERS UIT VLAANDEREN: de totale geldstroom (in miljard euro)

(1) Sociale zekerheid	(2) Federale begroting	(3) Financiering regio's	(4) Federale staatsschuld	(5) Intresten overdrachten	Totale transfer
3,74	1,52	1,3	4,4	1,5	12,68

Bronnen: KBC, K.U.Leuven, Universiteit Antwerpen, Vlaams Belang Studiedienst.

Hoewel het onderwerp lange tijd een Belgisch taboe was, twijfelt geen verstandig mens nog aan het feit dat jaarlijks miljarden euro vanuit Vlaanderen naar de andere gewesten stromen. Enkel over de precieze cijfers bestaat nog discussie. De sporadische studies - onder meer van KBC-Bank, het Vlaams Economisch Verbond, het Verbond van Belgische Ondernemingen en de Vlaamse overheid - geven dan ook slechts een indicatie van de werkelijke omvang van de geldstroom. Afhankelijk van de studie worden die transfers geraamd op een bedrag **tussen 3,5 en 13 miljard euro**.

In oktober 2004 maakte de Vlaamse regering de resultaten bekend van een doorlichting van de 'interregionale transfers' door de Administratie Budgettering, Accounting en Financieel Management (Abafim). De

Abafim-studie bevestigde de KBC-studie van een jaar eerder en kwam tot de conclusie dat de jaarlijkse transfer vanuit Vlaanderen minstens **6,6 miljard euro** bedraagt. De studie van de Vlaamse overheid houdt echter geen rekening met de transfers via de staatsschuld. Het Vlaams Belang maakte die berekening wél.

Verskillende transferkanalen

De totale geldstroom bestaat uit vijf componenten: (1) de transfer via de Belgische sociale zekerheid is veruit de belangrijkste component en neemt nog jaarlijks in omvang toe, (2) de transfer in de federale begroting (het verschil tussen het bedrag dat Vlaanderen bijdraagt in de federale ontvangsten en het bedrag dat het ervoor terugkrijgt in de vorm van federale uit-

"Daarnaast zijn er de ondoorzichtige transferten tussen noord en zuid die een hypotheek leggen op de ontwikkelingskansen van Vlaanderen."

Guy Verhofstadt op de VLD-studiedag 'Meer Vlaanderen', 14 februari 1998

gaven) en (3) de transfer via de financiering van de regio's. Tot slot zijn er nog (4) de transfers via de federale staatsschuld (Vlaanderen betaalt mee intresten op schulden die door of ten behoeve van Franstalige België zijn gemaakt) en (5) intresten op de overdrachten uit het verleden.

2.100 euro per Vlaming

Dit betekent dat de totale overdracht van Vlaanderen aan Wallonië en Brussel jaarlijks minstens **12,68 miljard euro** bedraagt. **Per Vlaming wordt jaarlijks liefst 2.100 euro of bijna 85.000 oude franken naar Wallonië getransfereerd.**

Tal van communautaire scheefftrekkingen

Maar ook het bovenstaande plaatje is verre van volledig. Er zijn immers nog tal van andere communautaire scheefftrekkingen in dit land. Denken we maar aan de overheidstewerkstelling die in Wallonië 40 procent bedraagt, tegenover 25 procent in Vlaanderen (cijfers Rijksdienst voor Sociale Zekerheid). Of aan de onverklaarbare scheefftrekkingen bij De Post, waar Waalse postbeambten gemiddeld tot 43 dagen (!) per jaar ziek zijn en Vlaamse postwerknemers gemiddeld slechts 24 dagen. En zo kunnen we nog wel een tijdje doorgaan.

"Het weghalen, op een zeer scrupuleuze manier, van de transfers tussen Noord en Zuid. En dat men mij niet komt zeggen dat ze er niet zijn hé. De misbruiken zitten voor 90 procent in het zuiden van het land. Ze kosten op jaarbasis tientallen miljarden en ze zijn totaal onverklaarbaar en onaanvaardbaar."

Karel De Gucht, in Gazet van Antwerpen van 23 februari 2002

Transfers blijven toenemen

Uit de hierboven geciteerde studie van de Vlaamse administratie blijkt bovendien dat, in de veronderstelling dat de werkende bevolking ongewijzigd blijft, de transfers vanuit Vlaanderen de komende jaren alleen maar zullen toenemen. Van een ommekeer van de geldstromen, waar Franstalige politici regelmatig voor waarschuwen, zal dus ook in de toekomst helemaal geen sprake zijn.

Solidariteit?

De vele miljarden die jaarlijks van Vlaanderen naar het zuiden van het land vloeien, zijn geen teken van 'Belgische solidariteit' meer, maar een door de staat georganiseerde diefstal. In federale staten zijn doorgaans uitgewerkte en bindende vormen van solidariteit van kracht. Maar ook dan is die solidariteit beperkt in omvang. De geldstroom in bijvoorbeeld Duitsland is doorzichtig, objectief, democratisch bepaald en het resultaat van vrije onderhandelingen tussen de verschillende deelstaten.

Ook het Vlaams Belang is gewonnen voor solidariteit met andere volkeren. Maar dat kan best in Europees verband, waarbij alle rijkere regio's een inspanning leveren ten gunste van de armere. Deze solidariteit

moet daarenboven altijd vrijwillig zijn, doorzichtig, onderhandeld en natuurlijk ook efficiënt en gecontroleerd. Daarvan is in België helemaal geen sprake. De geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië zijn afgedwongen en totaal ondoorzichtig.

De miljardentransfers zetten bovendien geen zoden aan de dijk: de economische kloof tussen noord en zuid neemt nog steeds toe door het politieke wanbeleid in Wallonië. De jaarlijkse miljardenstroom vanuit Vlaanderen verandert daar niets aan. Integendeel,

door de gegarandeerde Vlaamse miljarden wordt de noodzaak tot structurele hervormingen niet gevoeld in Wallonië. Ook Waalse economieprofessoren erkennen nu dat het Vlaamse transfergeld Wallonië in slaap wiegt. Het stopzetten van de geldstroom zou de Waalse overheid responsabiliseren en de tering naar de nering doen zetten. Wie zijn eigen centen beheert, springt er immers voorzichtiger mee om.

"In 1999 is vijf miljard euro van Vlaanderen naar Wallonië gegaan; dat is in verhouding meer dan wat de West-Duitsers aan de voormalige DDR spenderen. Ik wil gerust genereus zijn, maar waarom zouden de Vlamingen dat allemaal blijven betalen?"

VLD-minister Patrick Dewael, in Humo van 25 juni 2002

"De cijfers versterken wat de KBC-studie van 2003 al heeft aangetoond. En ze bevestigen wat het Vlaams Blok - tot ergernis van velen - al jaren beweert."

Journalist Mathias Danneels over de Abafim-studie, in Het Nieuwsblad van 21 oktober 2004

Na de Tsunamiramp waren alle media het er over eens: een nooit eerder geziene golf van Belgische solidariteit bracht 50 miljoen euro bijeen voor de getroffen gebieden in Zuidoost-Azië. Vlaanderen geeft dit bedrag jaarlijks 200 keer aan Franstalig België. De Tsunamisteun ter waarde van 50 miljoen euro is nog steeds 20 miljoen euro minder dan wat de Vlamingen om de twee dagen aan Wallonië schenken. (Bron: AKVSZ)

***Is het waar dat
Wallonië vroeger het
arme Vlaanderen
heeft geholpen?***

Verdedigers van de Belgische welvaartsoverdrachten - Franstalige politici op kop - beweren, in een poging om de miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië te rechtvaardigen en te minimaliseren, dat Wallonië ooit het arme Vlaanderen boven water heeft gehouden.

“We moeten de solidariteit instandhouden,” klinkt het veelal uit socialistische hoek. De geldstroom vloeide vroeger omgekeerd, beweert men: het rijke en geïndustrialiseerde Wallonië zou het arme, achterlijke en agrarische Vlaanderen financieel hebben gesteund. Vanuit dat oogpunt is de huidige geldstroom vanuit Vlaanderen dan niet meer dan een soort herstelbetaling, of het aflossen van een financiële en morele schuld uit het verleden. Maar de geldstroom van Wallonië naar Vlaanderen heeft nooit bestaan. Het is een hardnekkig fabeltje, zoals de Brusselse professor J. Hannes duidelijk heeft kunnen aantonen (‘De prijs van België was altijd hoog,’ in: *Secessie*, nr. 2, januari 2001, p. 25-37).

Vlaanderen was lange tijd één van de rijkste regio's van Europa. In het begin van de 19de eeuw leidden economische factoren, maar ook de oprichting van de anti-Vlaamse Belgische staat in 1830 ertoe dat de welvaart geleidelijk verminderde. De verarming in Vlaanderen werd een harde realiteit, onder andere als gevolg van opeenvolgende misoogsten. Ondertussen kon Wallonië, dankzij de aanwezigheid van steenkool, zijn industrie ontwikkelen en zo zijn welvaart vergroten. Toch werd Vlaanderen ook toen al zwaarder belast dan het rijke zuiden. In de periode 1832-1912 betaalden de 4 Vlaamse provincies, met 44,1% van de bevolking 44% van alle belastingen. Wallonië betaalde 30% van de belastingen voor een bevolkingsaandeel van 38,2%. Het is frappant dat Vlaanderen

zijn aandeel in de belastingen volledig betaalde, terwijl het aandeel van de Waalse ontvangsten ver onder zijn bevolkingsaandeel lag. Oorzaak hiervan was een verouderde fiscale wetgeving die de nadruk legde op de waarde van het grondbezit. Hierdoor werd Vlaanderen te zwaar belast: het werd belast op zijn verleden. Dezelfde onaangepaste wetgeving belastte de nieuwe zware nijverheid onvoldoende, waardoor Wallonië kon genieten van een fiscale voorkeursbehandeling. Vlaanderen heeft zijn te veel gestorte geld nooit teruggezien. Het kapitaal investeerde praktisch niet in Vlaanderen; de overheid deed dat wel, maar onvoldoende.

Hoewel Vlaanderen - zonder Brabant - toen 44% van de belastingen betaalde, kreeg het maar 35 tot 37% van de overheidsinvesteringen. Ook in de 19de eeuw was er dus al een transfer van Noord naar Zuid, en zeker niet omgekeerd. De Waalse geldstroom naar Vlaanderen is een mythe, een politieke leugen. Maar waarom blijft de Vlaming deze structurele diefstal pikken onder het mom van ‘solidariteit’? Journalist Roger Van Houtte zei het zo in *Gazet van Antwerpen* van 30 juli 2004:

“Vandaag is de Vlaming niet meer straatarm, ongetletterd of uitgehongerd, maar nog steeds reageert hij niet tegen het fundamentele onrecht van een verplichte verarming. Hij legt er zich bij neer dat zijn Vlaamse regering weer niet de nodige middelen zal hebben. Die zijn ‘getransfereerd’. Hij is ervan overtuigd - en de jongste generatie nog meer - dat Vlaanderen de Waalse broeders moet terugbetalen. De Vlaming gelooft dat een hold-up solidariteit is. Wetenschappers, die het omgekeerde kunnen bewijzen, komen niet op tv. Die kennen er niets van. De slaafse onderworpenheid zit werkelijk in onze genen.”

‘De mythe van de omgekeerde transfers’

Vlaanderen is sinds 1830 de melkkoe van België. De bewering dat het noodlijdende Vlaanderen vroeger van Waalse transfers zou hebben geprofiteerd, is een hardnekkig fabeltje. In zijn boek over de welvaartsstromen komt professor emeritus Juul Hannes tot de conclusie dat Vlaanderen ook in de negentiende eeuw al werd benadeeld. ‘De mythe van de omgekeerde transfers’ is dan ook verplichte lectuur voor al wie de Belgische leugens over de Vlaams-Waalse geldstromen wil ontkrachten.

Juul Hannes: ‘De mythe van de omgekeerde transfers. Fiscale prestaties van Vlaanderen, Wallonië en Brabant 1832-1912.’ Roularta, 118 bladzijden, 15,90 euro. ISBN 9086790895

“Ik zoek al 40 jaar naar voorbeelden van solidariteit van het zuiden met het noorden. Ik heb er nooit gevonden.”

Juul Hannes, emeritus hoogleraar Economische Geschiedenis aan de Universiteit Gent en de Vrije Universiteit Brussel, in Trends van 22 april 2004

“Vlaamse politici vertrekken steevast van het beginsel dat België niet mag barsten. België zal nog lang niet barsten. Het barst op de dag dat de Franstaligen één eurocent betalen aan de Vlamingen.”

Juul Hannes, in Trends van 22 april 2004

WAAELSE MINDERHEID GAAT GEBUKT
ONDER VLAAMSE MEERDERHEID

***Vlaams geld in
Vlaamse handen:
leuk, maar wat
kunnen we ermee
doen?***

Een geldstroom van **12,68 miljard euro** van Vlaanderen naar Wallonië betekent dat elke Vlaming jaarlijks **2.100 euro** aan de Walen 'schenkt'. Om de twee jaar geeft elk Vlaams gezin dus een bedrag ter grootte van de aankoop van een gezinswagen aan Wallonië.

Wat zou Vlaanderen met dat geld kunnen doen?

Belastingen verlagen

- De geraamde opbrengst voor de personenbelasting bedroeg in 2006 25,6 miljard euro voor Vlaanderen. Zonder de uitstroom van 12,68 miljard euro transfergeld zou men de **personenbelasting** in Vlaanderen dus **met 50 procent** kunnen **verlagen**.
- Voor de **vennootschapsbelasting** wordt het Vlaamse aandeel op 6,4 miljard geraamd. Zonder de transfers kan deze belasting helemaal worden **afgeschaft**. Men houdt daarenboven nog ruim 6 miljard euro over, wat overeenkomt met bijna tweemaal de 'extra

beleidsruimte' waarover de Vlaamse regering beschikt tijdens de legislatuur 2004-2009.

- In 2006 bedroeg de totale opbrengst van de Vlaamse gewestelijke belastingen bijna 3,7 miljard euro, of 'amper' 29 procent van de miljardenstroom.

Pensioenen verhogen

- In 2006 gaf Vlaanderen (inclusief Brussel) 18,2 miljard euro uit aan pensioenuitkeringen. Met het geld van de transfers kan de uitkering van elke pensioengerechtigde sterk verhoogd worden. Het spreekt voor zich dat dit geld in de eerste plaats moet worden gebruikt om de armzalige (overlevings)pensioenen van onze eigen Vlaamse bejaarden gevoelig op te trekken.

Loonkostenhandicap wegwerken

- De loonkostenhandicap (uitgedrukt in loonkosten per werknemer) ten opzichte van onze buurlanden bedraagt ongeveer 12 procent en loopt op tot 15

miljard euro in 2007. Met 12,68 miljard kunnen we deze **handicap quasi wegwerken**. (Bronnen: Belgostat (NBB), Vlaamse overheid, Planbureau).

Sociale woningen bouwen

- In 2007 bedroeg de gemiddelde prijs van een sociale woning 125.000 euro, grond en BTW inbegrepen. Er stonden midden 2007 58.000 personen op de wachtlijst in Vlaanderen. Met 12,68 miljard euro kunnen 101.400 sociale woningen worden gebouwd. Dus ongeveer de helft van de transfersom volstaat om de sociale woningnood in Vlaanderen op te lossen.

De welvaartsoverdrachten zouden ook kunnen worden gebruikt om de Vlaamse **kinderbijslagen** te verhogen, de wachtlijsten in de zorgsector te verkleinen of de **fiscale discriminatie** van gehuwden eindelijk volledig weg te werken.

Globaal pakket aan maatregelen

Bovenstaande cijfervoorbeelden geven een beeld van de omvang van de transfers en van wat mogelijk is met dat geld. Maar natuurlijk kunnen we daarmee niet alles doen. Het spreekt voor zich dat de transfergelden moeten worden verdeeld over een **globaal pakket van sociale maatregelen en initiatieven voor een dynamische Vlaamse economie**.

Zo verdeelde het 'Aktiecomitee Vlaamse Sociale Zekerheid' de transfers in de sociale zekerheid (3,74 miljard euro) over verschillende beleidsenveloppen¹. Wij maakten dezelfde oefening, maar gingen uit van de totale transfersom (12,68 miljard euro - zie tabel op pagina 21). Voor alle duidelijkheid: dit is maar een

voorbeeld:

(1) Het gevoelig optrekken van de **kinderbijslagen** met 720 miljoen euro. Het invoeren van een **opvoedersloot** voor de thuiswerkende ouder, sinds jaren een programmapunt van het Vlaams Belang, kost 2,8 miljard euro.

(2) **Pensioenen verhogen. Concreet:** pensioenen tot 500 euro kunnen met 90 euro per maand worden verhoogd. Voor de pensioenen tussen de 500 en 1.000 euro is een verhoging met 75 euro per maand mogelijk, tussen 1.000 en 1.500 euro kan de uitkering met 60 euro per maand stijgen. Kostprijs: 1 miljard euro.

(3) Het Vlaams Belang wil het ondernemingsklimaat in Vlaanderen gevoelig verbeteren. **De loonkost moet omlaag**. In bovenstaand voorbeeld wordt 1,25 miljard euro besteed aan een **verlaging** van de **werknemersbijdragen** en een gelijkaardig bedrag aan een verlaging van de **werkgeversbijdragen**. Dit zou de loonkostenhandicap ten opzichte van de buurlanden alvast met 2,5 procent verminderen. Kostprijs: 2,5 miljard euro.

Verder kan er ruim 1,2 miljard euro extra naar de **uitbouw van een Vlaamse gezondheidszorg** en de versnelde **afbouw van de wachtlijsten** in de welzijns- en gezondheidszorg gaan (4), 1,08 miljard wordt gebruikt om de **crisisbelasting** eindelijk af te schaffen en de **vennootschapsbelasting** bijkomend met een vijfde te verlagen (5). Ook de **personenbelasting** zou makkelijk met 10 procent of 2 miljard euro kunnen worden verlaagd (6). Jaarlijks houden we dan nog een spaarpotje van 1,2 miljard euro over om bijvoorbeeld de kosten van de **vergrijzing** op te vangen (7).

1: Aktiecomitee Vlaamse Sociale Zekerheid, 'Waar Maas & centen vloeien, Geldstromen binnen de sociale zekerheid', mei 2005.

Hieronder ziet u wat Vlaanderen met het transforgeld zou kunnen doen. Het spreekt voor zich dat het hier slechts om een voorbeeld gaat.

Voorbeeld: Globaal pakket aan maatregelen

Mogelijke maatregelen

Kostprijs
(in miljoen euro)

1. Gezinsbeleid

- Verhoging kinderbijslag: 720
- Invoeren opvoedersloon: 2.800

3.520

2. Pensioenen

1.000

3. Tewerkstellingsbeleid: helpt voor verlaging werkgeversbedragen, andere helft gaat naar verlaging werknemersbijdragen.

2.500

4. Welzijn en Gezondheid

1.261

5. Vlaams aandeel in de vennootschapsbelasting

- Afschaffen crisisbelasting
- Bijkomende daling met 20 procent

1.080

6. Vlaams aandeel in de personenbelasting

- Daling met 10 procent

2.119

7. Reserves

(bijvoorbeeld opvangen kosten vergrijzing en conjunctuurschommelingen)

1.200

TOTAAL

12.680
= 12,68 miljard
euro transforgeld

U merkt het: met 12,68 miljard euro zou Vlaanderen een stevig economisch en sociaal beleid kunnen voeren. Een eigen Vlaamse staat betekent Vlaams geld en Vlaamse welvaart in Vlaamse handen!

***Is het Belgische
federalisme een vloek
of een zegen voor
Vlaanderen?***

Schijnfederalisme

Vlaanderen beschikt niet over fiscale autonomie, waardoor het zijn geld naar goeddunken zou kunnen besteden, maar is afhankelijk van het geld dat door het Belgische niveau ter beschikking wordt gesteld. Vlaanderen heeft een fiscale autonomie van amper 20 procent. In échte federale staten, zoals de Verenigde Staten en Zwitserland, beschikken de deelstaten over 50 procent van hun inkomsten. De deelstaten van Duitsland en Canada zijn voor twee derde fiscaal autonoom.

Belgisch federalisme als valstrik

De Vlamingen beseffen te weinig dat zij, met 60 procent van de bevolking, de meerderheid binnen België vormen. Vlaanderen is goed voor 70 procent van de Belgische economie en ruim 80 procent van de export. Indien België een normaal land was, zou het dus overwegend Nederlandstalig zijn. Maar België is geen normaal land. Na het mislukken van de poging om Vlaanderen volledig te verfransen, is het ‘federalisme’ uitgedacht: een systeem dat aan de Vlaamse meerderheid en de Waalse minderheid evenveel macht geeft, en dat ervoor zorgt dat de stroom van Vlaamse miljarden naar Wallonië blijft voortduren.

De invoering van het federalisme was in de eerste plaats een poging om het koninkrijk België te redden, maar geeft de Vlamingen niet waar ze recht op hebben. Het werd geen stap vooruit, maar een valstrik.

Geen oplossing

Na de oprichting van België in 1830 werd Vlaanderen bijna helemaal verfranst. Slechts met grote moei-

te slaagde de Vlaamse Beweging er in om de Nederlandse taal en cultuur binnen België veilig te stellen. Naarmate de Vlaamse demografische meerderheid zich door het algemeen stemrecht en de economische opgang van Vlaanderen ook in politieke macht vertaalde, nam de druk op het Belgische establishment toe. Vanaf 1970 evolueerde België in de richting van een federaal model. Maar in plaats van twee deelstaten – Vlaanderen en Wallonië – te vormen, werd gekozen voor een bijzonder complexe indeling in vier taalgieden, drie gewesten en drie gemeenschappen.

De ‘federalisering’ van België werd uitgelegd als een toegeving aan de Vlamingen. Maar in werkelijkheid werd het Vlaamse overwicht in de bevolking ongedaan gemaakt door de invoering van een 50/50-machtsverhouding tussen de Vlaamse meerderheid en de Waalse minderheid (de ‘pariteit’). Door de driedelige gewestvorming kwam Vlaanderen daarenboven stevast tegenover een Waals-Brussels front te staan. De Vlamingen gaven hun numerieke meerderheid dus gewoon weg.

De ingewikkelde Belgische staatsstructuren verhinderen een efficiënt beleid. Vlaanderen en Wallonië hebben over alles een verschillende mening. Door de ingewikkelde Belgische structuur zijn de deelstaten met handen en voeten gebonden aan de Belgische schoonmoeder en ontstaan er voortdurend wrijvingen en conflicten. De politieke macht bevindt zich nog altijd op het federale niveau, waar de Vlamingen niets zelf kunnen beslissen zonder instemming van de Franstaligen. Het Belgische federalisme is vooral een dwangbuis gebleken om rechtvaardige Vlaamse eisen te blokkeren.

"Vergeet niet dat de hele federalisering is uitgevoerd op basis van het eisenpakket van de Walen."

Historicus Lode Wils in de Financieel-Economische Tijd van 15 oktober 1994

"Ook Elio Di Rupo zal met een vergrootglas moeten zoeken naar een federale staat waar de solidariteit zo genereus is als nu al jaren binnen de Belgische context het geval is."

Journalist Mathias Danneels in Het Nieuwsblad van 12 mei 2005

"Op bestuurlijk vlak is het Belgisch federalisme een warboel."

Grondwetspecialist Robert Senelle in Gazet van Antwerpen van 30 juli 2007

***Eén land of twee
werelden?***

Vlaanderen en Wallonië zijn twee werelden en er is niets meer waarover beide landsdelen het eens zijn. Vlamingen en Walen denken anders, leven anders en stemmen anders. De opiniemakers die beweren dat 'de mensen' niet wakker liggen van communautaire problemen maken zichzelf wat wijs. Want, dat in België intussen elk probleem een communautair probleem is, valt nog moeilijk te ontkennen.

Wij kunnen niet geloven dat de Vlamingen niet wakker zouden liggen van de **werkloosheid**, van de vergrijzing en de betaalbaarheid van hun **pensioenen**, van het **mobiliteitsprobleem**, van hun **veiligheid** en de aanpak van de criminaliteit of van de moeilijke **integratie** van vreemdelingen. Welnu, op al die domeinen lopen de standpunten van Vlaanderen en Wallonië mijlenver uit elkaar en niet zelden botsen ze frontaal.

Wallonië wordt wel eens - en niet onterecht - de laatste Sovjetrepubliek genoemd, met een nog altijd zeer machtige socialistische partij en een immens ambtenarenleger. Het Verbond van Vlaamse werkgevers Voka – het vroegere VEV – klaagde de groeiende economische kloof aan tussen noord en zuid: "In Vlaanderen zijn 8% werklozen, in Wallonië 18%. Op termijn is die toestand niet langer houdbaar." Maar de Franstaligen zien daarin

"De kloof tussen Vlamingen en Walen is onder deze regering allesbehalve gedicht. Integendeel, elke dag opnieuw blijkt het verschil in politieke, economische, sociale en culturele visie."

Prof. Robert Senelle
in Knack van 13 februari 2002

geen probleem. Waarom zouden ze zich ook zorgen maken? Zolang de Vlamingen de rekening betalen is er niets aan de hand. En bovendien is het de beste garantie voor de partijtrouw van de PS-kiezers... Toen uitlekte dat langdurig werklozen in Wallonië niet of nauwelijks gecontroleerd worden en dus ook niet gesanctioneerd, zorgde dat voor wat rimpels in de politieke vijver van de Wetstraat, maar een echte verrassing was het al lang niet meer. Laat staan dat er iets gedaan zou worden aan de scheeftrekkingen.

Het gigantische cultuurverschil zet zich ook door in de politiek, in het beleid en in de stembus. Dat werd met de verkiezingsuitslagen van 10 juni 2007 opnieuw duidelijk bewezen. In Wallonië was er nog een ruime meerderheid voor paars (MR 30,8%, PS 27,9%), terwijl diezelfde paarse regering in Vlaanderen werd weggeveegd (VLD 19,6%, SPA 16,6%). Wallonië stemt links (PS, cdH, Ecolo), Vlaanderen denkt en stemt rechts (CD&V/N-VA, Vlaams Belang en Lijst Dedecker). Het hoeft dan ook niet te verbazen dat de Franstalige partij en het cordon sanitaire met hand en tand blijven verdedigen. Die politieke banvloek tegen het Vlaams Belang versterkt de onderhandelingspositie van de Franstaligen immers aanzienlijk en stelt de miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië nog wel even veilig.

"Zolang het cordon gehandhaafd blijft, zal Vlaanderen in elke communautaire discussie het onderspit delven."

Jean-Marie Dedecker
in De Standaard van 17 mei 2005

***Is België wel een
democratie?***

Natuurlijk, zal u op het eerste gezicht zeggen, wat een vraag. Het lijkt wel een provocatie, maar dat is het bij nader inzien niet. En dan hebben we

het nog niet eens over politieke processen en de beknutting van de vrije meningsuiting, maar gewoon over harde cijfers en feiten.

Voor een parlementaire zetel in Vlaanderen zijn veel meer stemmen nodig dan voor dezelfde zetel in Wallonië. Bij de parlementsverkiezingen in 2007 kostte een Vlaamse zetel gemiddeld 45.944 stemmen, een Waalse zetel maar 39.285 stemmen. Dat zorgde ervoor dat de Parti Socialiste met 724.787 stemmen 20 zetels binnenhaalde, en het Vlaams Belang met 799.844 stemmen 'slechts' 17 zetels. 75.000 Vlaamse stemmen méér levert dus... 3 Vlaamse zetels minder op. Het democratische principe 'one man, one vote' blijkt in België een rekbaar begrip.

En dat is nog niet alles. Daarnaast zijn er nog de

pariteit (gelijke vertegenwoordiging in de regering), bijzondere meerderheden en zogenaamde 'alarmbel-procedures' om te verhinderen dat de Vlamingen van hun numerieke meerderheid gebruik zouden kunnen maken. Om een aantal wetten goed te keuren, is een tweederde meerderheid nodig in beide Kamers, en daarbovenop nog eens een gewone meerderheid in elke taalgroep. Al die maatregelen zijn erop gericht om de democratische Vlaamse meerderheid uit te schakelen of aan banden te leggen.

Want als Vlaanderen zijn meerderheid gebruikt, barst België. Elio Di Rupo gaf dat in de marge van het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde zelfs openlijk toe in een interview met Het Laatste Nieuws. Op de suggestie van de journalist dat de Vlamingen als het er op aankomt nog altijd gewoon hun meerderheid in het parlement kunnen gebruiken om de splitsing door te voeren, antwoordde Elio: "Dat zou dan het einde van België zijn." De journalist kaatste de bal terug met de opmerking: "Dat zou democratie zijn." Waarop Di Rupo zei: "Dan zal de democratie het einde van België zijn"... Eigenlijk moeten we Elio Di Rupo dankbaar zijn voor zoveel duidelijkheid. België is geen democratie. Voor één keer gaan we Di Rupo niet tegenspreken.

"De zes miljoen Vlamingen, die al grondwettelijk geketend en gekluisterd waren door bijzondere meerderheidsregels en de taalpariteit in de ministerraad, zijn nu helemaal een politieke minderheid geworden. In België kan een rechtmatige en redelijke politieke doelstelling (bijvoorbeeld de splitsing van B-H-V) niet meer langs democratische weg worden gerealiseerd."

Journalist Mark Deweerdt in De Tijd van 14 mei 2005

***Wie heeft er belang
bij het voortbestaan
van België?***

Het ligt natuurlijk voor de hand dat **het koningshuis** pleit voor het voortbestaan van België. Het gaat immers om hun job en die van hun kinderen. Koning Albert krijgt daarvoor de steun van alle Franstalige partijen en vergeet daarbij even dat de Franstalige minderheid het land na de Tweede We-

reldoorlog aan de rand van de afgrond bracht door Leopold III tot ontslag te dwingen, nadat een democratische - vooral Vlaamse - meerderheid zich in een referendum had uitgesproken voor zijn terugkeer.

De Franstalige aanhankelijkheid aan het paleis en de Belgische staat is vooral ingegeven door eigenbelang. Die Belgische staat is immers tot nader order de beste garantie voor de bescherming van hun belangen en de miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië. Dat levert hen trouwens een aardig verstandshuwelijk op. Zo trekt het koningshuis in belangrijke politieke dossiers altijd de kaart van de Franstaligen. Denk maar aan het geheime onderonsje van koning Boudewijn met José Happart, aan de bemoeienissen in het dossier van de Generale Bank, de afgeschoten fusie van Sabena met het Nederlandse KLM en de uitspraken in de politieke crisis rond Brussel-Halle-Vilvoorde.

Aan Vlaamse kant hebben de **traditionele partijen** als het erop aan kwam ook altijd gekozen voor de Belgische en niet voor de Vlaamse belangen. Stoere Vlaamse taal als ze in de oppositie zitten en Vlaamse toegevingen van zodra ze in een Belgische regering stappen. Zo is het altijd geweest. Van CVP

tot CD&V en van PVV tot VLD. Na de Vlaamse parlementsverkiezingen van 13 juni 2004 wou Yves Leterme (CD&V) voor de schone schijn wel even praten met het toenmalige Vlaams Blok, maar échte onderhandelingen zaten er niet in. De struikelsteen was niét het vreemdelingenstandpunt van onze partij, maar zo verklaarde Leterme - afkomstig uit de Belgischgezinde kringen van het ACW - "het Vlaams Belang wil de splitsing van de sociale zekerheid en dat is onbespreekbaar"... Ook de aan de traditionele partijen verbonden **vakbonden en ziekenfondsen** kiezen nog altijd voor de zogenaamde Belgische 'solidariteit'. Zelfs als dat ingaat tegen de belangen van hun Vlaamse leden en de diefstal van Vlaamse welvaart dagelijks tientallen jobs kost. Het is duidelijk dat ze de Belgische 'evenwichten' en profijtjes veilig willen stellen.

Dat **links** in Vlaanderen in de bres springt voor het behoud van het oude, voorbijgestreefde en totaal achterhaalde België mag op het eerste gezicht verbazing wekken. Wie is er in feite 'conservatief'? Voor die houding zijn enkele simpele verklaringen. Links is een vurig aanhanger van de multiculturele samenleving en België moet in hun ogen het lichtende voorbeeld zijn van een staat waarin meerdere volkeren en culturen vreedzaam kunnen samenleven. En ja, als het tussen Vlamingen en Walen al niet wil lukken, hoe zou het dan kunnen lukken tussen mensen waarvan de culturele, etnische en religieuze verschillen nog ettelijke keren groter zijn?

Een tweede verklaring volgt uit eenvoudige electorale berekeningen. De linkerzijde stelt in Vlaanderen niet zoveel meer voor. Uit een enquête van het vakblad 'De Journalist' (mei 2003) bleek dat de pers overwegend of uitsluitend links is, maar de meerderheid

van de kiezers stemt rechts of centrum-rechts. Toch wordt Vlaanderen opgezaald met een links bestuur. Links is als de dood voor een rechts of conservatief “Beieren aan de Noordzee”. Het bestaan van België is hun reddingsboei, de laatste strohalm waaraan ze zich vastklampen. Het geeft hen een politiek gewicht dat helemaal niet meer in verhouding staat tot hun resultaten in de stembus. Dankzij de band met de machtige Parti Socialiste zijn ze immers verzekerd van de macht.

En zo hebben de Franstaligen en de linkerzijde, het koningshuis en het Belgische establishment elkaar gevonden in een verstandshuwelijk, een bizar monsterverbond, een verbond tegen Vlaanderen.

Journalist Karl Van den Broeck windt daar ook geen doekjes om in De Morgen van 28 februari 2005: **“België mag Vlaanderen dan al jaarlijks vele tientallen miljarden kosten, dankzij het sterke linkse blok in Wallonië blijft het gespaard van een rechtse politiek. Toegegeven, het is een opportunistisch argument om het vermaledijde België in stand te houden. Maar wel een ijzersterk.”**

Dankzij België zit de Vlaamse kiezer - die vooral rechts stemt - opgezaald met een linkse regering en een beleid waarvoor hij niet gekozen heeft. Wat Van den Broeck een argument voor het behoud van België noemt, is voor ons een argument temeer voor Vlaamse onafhankelijkheid. Een ijzersterk argument.

“Voor de façade worden ter verdediging van het cordon sanitaire ‘anti-racistische’ argumenten ingeroepen, maar wie met politiek bezig is weet dat het cordon alléén bestaat om België in stand te houden als een natie in dienst van een coalitie van Waalse, francofone, kapitalistische, monarchale en syndicaal-conservatieve belangen. Door het cordon schakelt men immers een vierde van Vlaanderen uit, zodat er een francofoon-Belgicistische meerderheid ontstaat, en deze meerderheid zowel in Vlaanderen als in België verzekerd blijft van de macht.”

Publicist Mark Grammens in Journaal van 26 mei 2005

“CD&V niet in een federale regering zonder verregaande regionalisering van onder meer de werkgelegenheid en het economische beleid? (lacht schamper) Ik geloof daar niets van. Alle partijen denken regionalistisch tot het moment dat ze federale verantwoordelijkheid krijgen. Het is geen goede zaak in te hakken op de solidariteit... De geldstromen... nee, je moet daar niet aan knoeien.”

ACV-topman Luc Cortebeeck in De Morgen van 26 september 2005

**Het koningshuis
dient de Waalse
belangen.**

"De gemeenschappelijke strijd van Patrick (Janssens, nvdr) en Albert is uiteraard die tegen het Vlaams Belang. Het feit dat de koning de burgemeester uitnodigt, een week na de verkiezingen, toont aan hoe hoog het Belang het hof zit."

Journalist Luc Van der Kelen in Het Laatste Nieuws van 19 oktober 2006

Het Waalse moeras

Hoewel de Parti Socialiste bij de parlementsverkiezingen van 2007 door de Franstalige liberalen van de troon werd gestoten als grootste partij, deelt zij in Wallonië nog altijd de lakens uit. De PS maakt sinds de oprichting van het Waalse Gewest in 1980 deel uit van de regering, beschikt over bijna de helft van de zetels in de Waalse Gewestraad en heeft een zeer sterke lokale verankering. Wie de oorzaken zoekt van de communautaire spanningen, de vastgeroeste politieke toestand en de Waalse economische malaise, kan niet om de Parti Socialiste heen.

Tijdens haar decennialange machtsuitoefening bouwde de PS Wallonië uit tot wat zonder overdrijven een subsidiestaat met een overheidseconomie kan worden genoemd. Dat blijkt niet alleen uit het feit dat heel wat bedrijven in feite een vazalstatus hebben en slechts leven bij de gratie van overheidscontracten en subsidies, maar ook uit het geldverslindende ambtenarenleger dat Wallonië erop nahoudt. In Wallonië werkt liefst 40% van de actieve bevolking in overheidsdienst, tegenover 25% in Vlaanderen. Daarbovenop laat Wallonië nog eens een kleine 20% van zijn bevolking quasi permanent leven van een werkloosheidsuitkering. Deze geldverslindende subsidiestaat, die de machtspijler van de PS vormt, wordt slechts overeind gehouden door de permanente geldstroom van Vlaanderen naar Wallonië. In hun bereidheid om reeds tientallen jaren de bodemloze Waalse putten te vullen, zijn de Vlaams-

Belgische partijen (CD&V, VLD en SPA) dan ook de objectieve bondgenoten van de zakkenrollers van de PS.

De economische toestand van Wallonië is - net zoals de welig tierende corruptie en de haast spreekwoordelijk geworden schandalen - onlosmakelijk verbon-

den met de PS-staat die de afgelopen decennia in Wallonië werd uitgebouwd. Wanneer Wallonië ooit enig perspectief wil krijgen op iets anders dan een nationale OCMW-status, zal het niet anders kunnen dan komaf maken met de PS-staat. Zolang Wallonië en de PS synoniem blijven, zal er van een duurzaam economisch herstel geen sprake zijn. Het cliëntelisme van de PS teert immers op een situatie waarin meer dan de helft van de actieve bevolking, door een werkloosheidsvergoeding of via een job in de openbare sector, van de overheid leeft. Het aange-
name voor Di Rupo en co is dat de factuur groten-
deels door Vlaanderen wordt betaald.

De balans van l'Etat PS is in alle opzichten nefast. Dat is erg jammer voor de Waalse bevolking, maar de gevolgen van dit wanbeleid wegen bovendien ook steeds meer op de Vlamingen.

De als solidariteit verkochte miljardendiefstal wekt

in Vlaanderen steeds meer wrevel op. De onophoudelijke geldstroom heeft immers niet bijgedragen tot de economische heropleving van Wallonië, maar dient feitelijk als een soort onderhoudsgeld voor het in stand houden van de corrupte Waalse staat. Daarenboven wordt Vlaanderen voor zijn vrijgevigheid met weinig meer beloond dan imperialistische aanspraken op zijn grondgebied, permanente wets-overtredingen en arrogante scheldpartijen. Het is niet toevallig dat uitgerekend de PS zich bij herhaling ontpopte tot aanstoker van het communautaire conflict. De aanvallen op de externe, Vlaamse, vijand leiden immers niet alleen de aandacht af van het eigen falen, maar zijn bovendien een beproefd recept gebleken om te scoren bij de achterban. Als politieke factor in Wallonië slaagde de PS er steeds opnieuw in haar politieke agenda door te drukken en door te wegen op het federale beleid. Het resultaat is dat de Waalse linkerkzijde de facto dit land regeert, tégen de wil in van een rechtse Vlaamse meerderheid.

“De Waalse socialisten zijn gespecialiseerd in de politiek van de straat, schrikken niet terug voor geweld en hebben hun clientèle met sociale uitkeringen en maffiose vakbonden aan zich verplicht.”

**Journalist Dirk-Jan van Baar
in HP/De Tijd van 11 februari 2005**

L'Etat PS: de maffia aan de macht

In 2007 verscheen van de hand van Europarlementslid Frank Vanhecke en Kamerlid Filip De Man 'L'Etat PS: de maffia aan de macht.' Het boek handelt onder meer over het falend veiligheidsbeleid, de geldstroom van Vlaanderen naar Wallonië, het politiek proces tegen de Vlaams-nationale oppositie, het Waalse economische moeras, stinkende corruptieaffaires, het vreemdelingenstemrecht en de 'Snel Belg'-wet. Doorheen al deze dossiers, die op het eerste gezicht niets met elkaar te maken hebben, loopt immers een rode draad: ze hebben allemaal te maken met de macht van de Parti Socialiste.

Het boek van Vanhecke en De Man brengt een verbijsterend relaas en is tegelijk een aanklacht. Niet alleen een aanklacht tegen een maffiapartij die Wallonië kapot maakt en Vlaanderen gijzelt, maar meteen ook tegen de Vlaams-Belgische politici die dit alles door hun actieve collaboratie mogelijk maken.

'L'Etat PS: de maffia aan de macht' biedt een bijwijlen ontluisterend inzicht in de normen en zeden van de Belgische politiek en is dan ook aanbevolen lectuur voor elke overtuigde Vlaming.

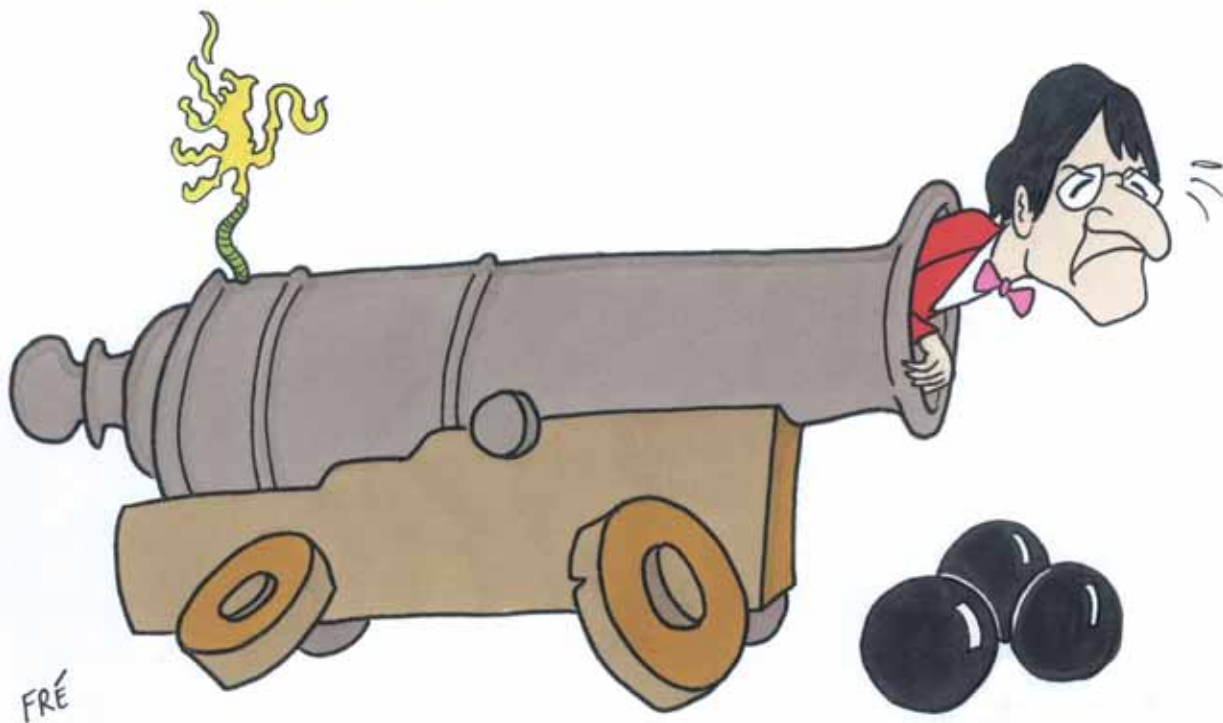

Frank Vanhecke en Filip De Man:
'L'Etat PS - de maffia aan de macht'.

110 bladzijden, 5 euro.
ISBN 9789078898030

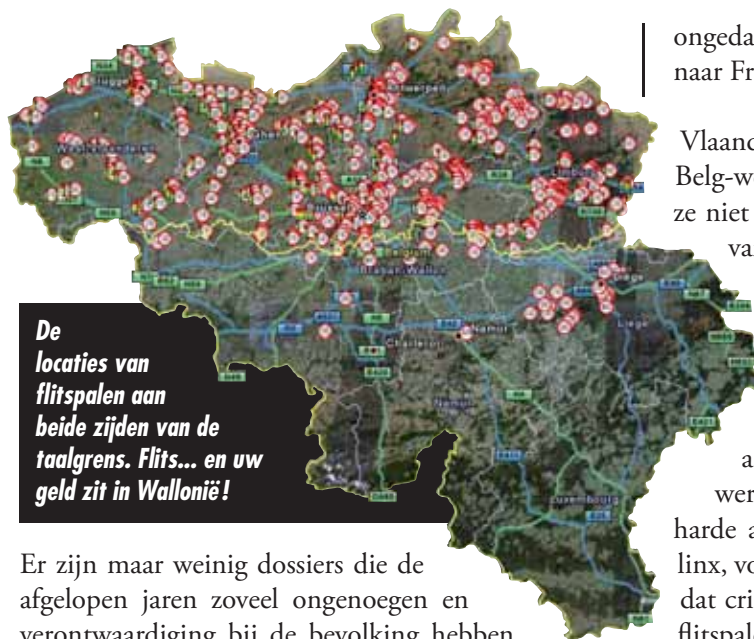
Uitgeverij Egmont, Madouplein 8 bus 2 •
1210 Brussel • Fax: 02/219 72 74
info@uitgeverijegmont.be
www.uitgeverijegmont.be

HERSTELPLAN VOOR WALLONIË

***Heeft België een
meerwaarde voor
Vlaanderen?***

De locaties van flitspalen aan beide zijden van de taalgrens. Flits... en uw geld zit in Wallonië!

Er zijn maar weinig dossiers die de afgelopen jaren zoveel ongenoegen en verontwaardiging bij de bevolking hebben losgeweekt als de goedkeuring van het **vreemdelingenstemrecht**. Alle peilingen gaven aan dat een ruime meerderheid in Vlaanderen (tussen 80 en 90 procent) daar absoluut tegen was. En toch is de Franstalige minderheid er in geslaagd om het de Vlamingen door de strot te rammen. Even de spierballen laten rollen en dreigen met de val van de regering volstonden om Guy Verhofstadt door het stof te laten kruipen.

De politici én de journalisten die durven beweren dat het onmogelijk is dat de éne taalgroep in dit land eenzijdig haar wil oplegt aan de andere, liegen of hebben grote gaten in hun geheugen. De Franstaligen hebben hun wil opgelegd en ons het vreemdelingenstemrecht opgedrongen. Ze hebben eenzijdig de wapenhandel geregionaliseerd, omdat hen dat goed uitkwam. Ze hebben het verbod op de tabaksreclame

ongedaan gemaakt om het Formule 1-circus terug naar Francorchamps te kunnen halen.

Vlaanderen wil een aanpassing van de beruchte snel-Belg-wet, een wet waarover iedereen het eens is dat ze niet deugt, maar de Franstaligen willen daar niet van weten en dus komt er niets van in huis. Een drastische verlaging van de vennootschapsbelasting in Vlaanderen? Vergeet het maar, want Wallonië heeft daar geen geld voor en dus gaat het niet door. Geen snelrecht of regeling voor spijtoptanten. Geen jeugdsanctierecht. Geen doeltreffende controle op werklozen en werkweigeren in Wallonië. Geen harde aanpak van de criminaliteit. Laurette Onkelinx, voormalig PS-minister van Justitie, zorgt ervoor dat criminelen nog sneller vrij komen. Een bos van flitspalen in Vlaanderen, terwijl die in Franstalig België op een hand te tellen zijn. In het noorden van het land een draconisch vervolgingsbeleid met monsterboetes, in het zuiden van het land worden de PV's massaal geseponeerd. Flits... en uw geld zit in Wallonië.

Vlaanderen wordt gegijzeld door een brutale Waalse chantagepolitiek. Als de Franstaligen iets willen en de Vlamingen voelen daar weinig of niets voor, volstaat het om even met de vingers te knippen, te dreigen met de val van de regering of het einde van België om hun zin te krijgen en de Vlaamse partijen als bange wezels door het stof te laten kruipen. De succesvolle strategie werkt ook feilloos in het omgekeerde geval. Zijn de Vlamingen vragende partij of leggen zij iets op tafel wat hen feitelijk of wettelijk toekomt, dan volstaat het voor de Walen alweer om te zeggen dat het "onbespreekbaar" is of te dreigen met de staat-

kundige atoombom om de Vlamingen terug in hun hok te jagen.

De goedkeuring van het vreemdelingenstemrecht en de zaak Brussel-Halle-Vilvoorde zijn het sprekende bewijs van wie het in dit land écht voor het zeggen heeft. Merkwaaardig, toch? Want zijn het niet de Franstaligen die belang hebben bij het voortbestaan van België? Zijn het niet de Franstaligen die jaarlijks meer dan 12 miljard euro uit de Vlaamse ruif komen halen? Waar halen zij het lef vandaan om in de hand te spuwen van die milde Vlaamse weldoener? Waar

halen zij het recht vandaan om rechtmatige Vlaamse eisen hooghartig te blijven afwijzen?

Het is duidelijk: in dit land worden de rechten van de Vlamingen geschonden. Vlaanderen is de melkoe die schaamteloos wordt uitgemolken en die daar alleen maar spot en vernederingen voor in de plaats krijgt. Wie nog een greintje zelfrespect heeft, moet luidop zeggen dat het nu genoeg is geweest. België heeft voor de Vlamingen geen enkele meerwaarde. Weg ermee. Op naar de vrije Vlaamse staat!

"De Waalse regering moet zeer goed beseffen dat ze met vuur speelt. Als er één reden is waarom de steun in Vlaanderen groeit voor meer Vlaamse zelfstandigheid - twee op drie Vlamingen vragen dat nu - dan is dat de onwil in Wallonië om gemaakte afspraken te honoreren en behoorlijk om te springen met het belastinggeld dat voor 70 procent uit Vlaanderen komt."

Journalist Luc Van der Kelen
in Het Laatste Nieuws van 8 april 2005

"België is een aftands royalistisch, antidemocratisch en op egoïsme gebaseerd regime dat alleen in stand gehouden wordt om de Franstalige belangen te verdedigen."

Professor Peter De Graeve
in De Standaard van 26 september 2007

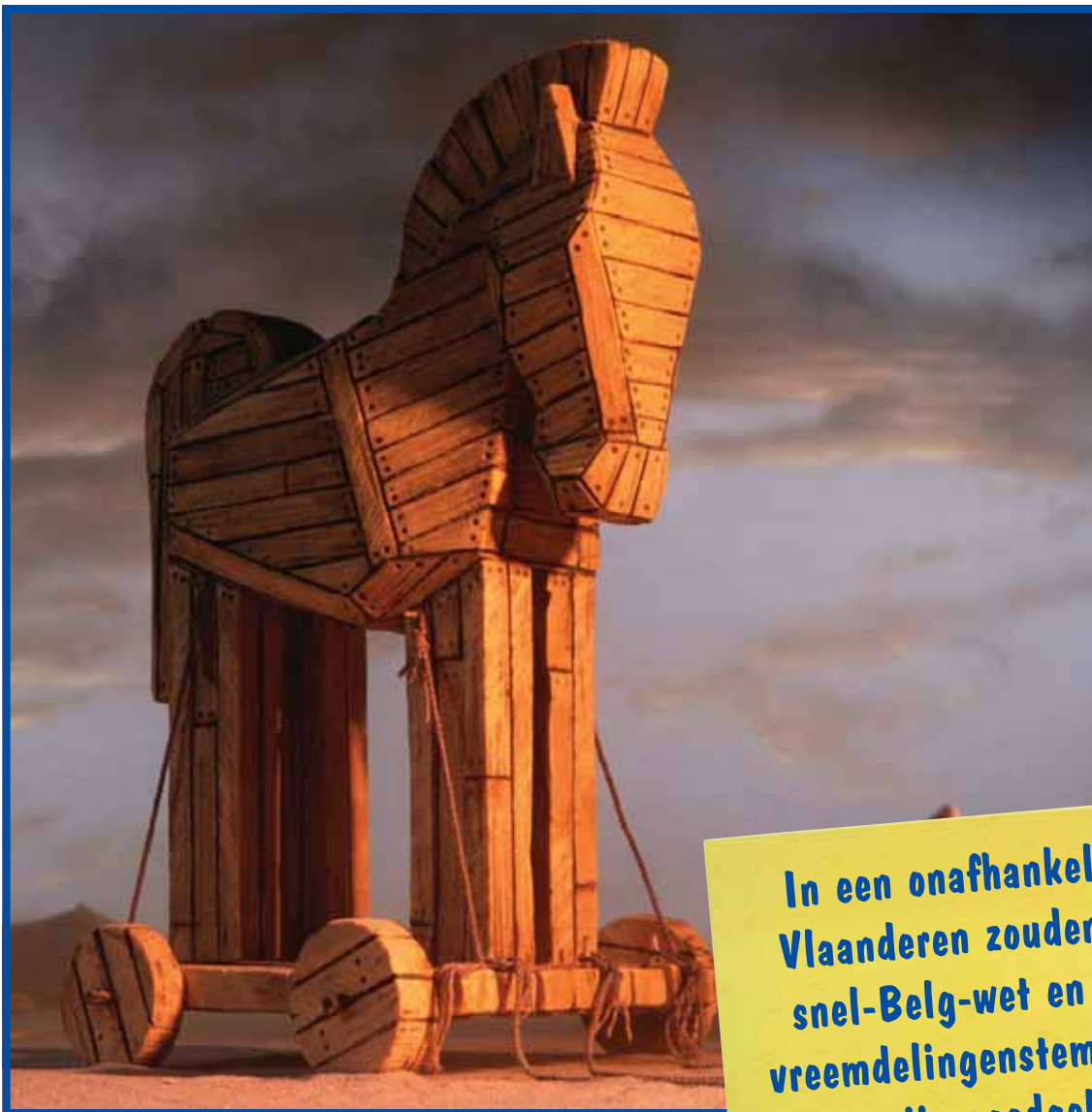

"Wij Vlamingen hebben géén enkel probleem om solidair te zijn met onze Franstalige vrienden. Wij hebben er wél problemen mee wanneer van ons geprofiteerd wordt, wanneer men nationale regelgeving aan zijn laars lapt en nationale geldpotten misbruikt om de eigen zakken te vullen. Zoals in de werkloosheidsverzekering, zoals in de gezondheidszorg, zoals... in de hele sociale zekerheid."

"Voor de Franstaligen is de Belgische staat een door de Vlamingen gefinancierde melkkoe en ze zijn er op georganiseerd om die maximaal te melken. De Waalse socialisten hebben hun volk zo lang geleerd het handje open te houden en dank u te zeggen dat het nu zelfs hun tweede natuur is geworden. Ons niet gelaten, maar niet langer op onze kap. Daarom: splitsen die boel."

Journalist Eric Donckier in Het Belang van Limburg van 28 juli 2001

**In een onafhankelijk
Vlaanderen zouden de
snel-Belg-wet en het
vreemdelingenstemrecht
nooit zijn goedgekeurd**

Het einde van België?

10 vragen en antwoorden over dit kunstmatige land

Vlaamse onafhankelijkheid

10 vragen en antwoorden

deel 2

Ludo Leen
Tom Van Den Troost

Vlaamse onafhankelijkheid

10 vragen en antwoorden

**Lees eerst deel 1
'Het einde van België?'**

Hoe realistisch is het 'België Barst'- scenario?

De kloof tussen Vlamingen en Walen wordt stilaan onoverbrugbaar. De vraag is vandaag niet meer óf België barst maar wannéér? Ook Franstalige toppolitici houden steeds meer rekening met het uiteenvallen van België. Al proberen ze de doodstrijd nog wat te rekken en hun prijs op te drijven.

Alle Vlaamse partijen hebben in het Vlaams Parlement resoluties ondertekend (1999) waarin gepleit wordt voor de (volledige of gedeeltelijke) splitsing van de gezondheidszorg en het gezinsbeleid, een eigen justitie- en politiebeleid, de splitsing van de spoorwegen, meer fiscale en financiële autonomie en de mogelijkheid om zelf sociale akkoorden af te sluiten in Vlaanderen. Met dat verlanglijstje is een regelrechte confrontatie met Wallonië onvermijdelijk. Dat werd ook duidelijk bij de recente regeringsonderhandelingen waar de resoluties van het Vlaams Parlement niet eens op tafel lagen, maar waar ook de meest gematigde Vlaamse wensen op een koppig 'non' van de Franstaligen botsten. Maar Elio Di Rupo, Joëlle Milquet en de andere Waalse toppers moeten beseffen dat ze niet eeuwig 'neen' kunnen blijven zeggen.

Er is echt geen revolutie nodig om België te ontbinden. Op een dag zal het systeem gewoon vanzelf blokkeren. De politici zullen uiteindelijk moeten erkennen wat zovele Vlamingen al veel langer hebben vastgesteld: dat het Belgische model niet meer werkt en hopeloos is vastgereden. Dat samen verder gaan geen zin meer heeft. Dat is het ogenblik waarop Vlamingen en Walen de scheiding - die in de hoofden

al heeft plaatsgevonden - in werkelijkheid moeten omzetten, in een scheiding van tafel en bed. Met een correcte verdeling van de inboedel én de schulden.

Het einde van België nadert met rasse schreden. De publieke opinie in Vlaanderen is de laatste tijd in sneltreinvaart geradicaliseerd. De Vlamingen pikken de Waalse arrogantie en politieke chantage niet meer. Uit peilingen blijkt dat bijna één op twee Vlamingen België wil splitsen en bijna twee op drie gaan ervan uit dat de boedelscheiding op termijn mogelijk of wellicht onvermijdelijk is. Het Vlaams Belang is één van de grootste partijen in Vlaanderen en houdt de druk op de ketel. Ook de traditionele partijen kunnen niet meer om de Vlaamse eisen heen. Het vooruitzicht dat de Franstaligen ooit met het Vlaams Belang aan de federale onderhandelingstafel zouden moeten zitten, bezorgt hen koude rillingen. Het is de ultieme nachtmerrie voor Di Rupo en co. De Franstalige politici maken zich geen illusies: "Dat betekent het einde van België", lieten ze daarover in gesprekken verstaan.

Voorlopig houden de Franstaligen nog vast aan het unitaire België, omdat Wallonië en Brussel het Vlaamse geld nodig hebben en niet zonder de miljardentransfers kunnen. De dag dat die geldstroom in vraag wordt gesteld of drooggelegd, heeft België ook voor Wallonië geen enkele meerwaarde meer en hoeft het ook voor hen niet langer. Als de Vlamingen het tegen dan nog niet gedaan hebben, zullen de Franstaligen België begraven.

"Je kunt vandaag als linkse flamingant pro Vlaams Belang zijn, vanuit de visie dat alleen door een rechts Vlaanderen tot stand te brengen de splitsing van België mogelijk wordt. Op een vreedzame manier, omdat ook Wallonië in dat geval voor de splitsing zal zijn. In alle andere omstandigheden zullen ze tegen zijn. Ze zullen Vlaanderen dan als een ballast beschouwen, precies zoals wij nu Wallonië als een ballast beschouwen."

Publicist Mark Grammens in Meervoud van januari 2005

"Als Vlaanderen genoeg alimentatie betaalt, is België zo gesplitst."

Journalist Mark Platel in P-Magazine van januari 2005

"De Walen zullen wel proberen bij de splitsing het onderste uit de kan te halen, zoveel mogelijk materiële voordelen binnen te halen. Dat weten we op voorhand. Maar ze zullen zelf de eersten zijn om de splitsing van België te vragen, van zodra Vlaanderen voor rechts kiest."

Publicist Mark Grammens in Meervoud van januari 2005

"De politieke wensen van Vlamingen en Walen staan haaks op elkaar. Het zou best wel eens kunnen dat ze onverzoenbaar zijn en dan is de conclusie vanzelfsprekend. Waalse vrienden laten we scheiden."

Journalist Michaël Lescroart in P-magazine van 17 juli 2007

***Is een onafhankelijk
Vlaanderen wel
levensvatbaar?***

Voorstanders van de Belgische eenheid beweren dat een onafhankelijk Vlaanderen niet leefbaar zou zijn. “Splitsen? En we zijn nu al zo klein!” is een argument dat vaak tegen Vlaamse onafhankelijkheid wordt opgeworpen. Een nepargument.

Klein maar welvarend

Als Vlaanderen en Wallonië soevereine staten worden, dan zal de uitgebreide Europese Unie twaalf landen kennen die kleiner zijn dan Vlaanderen, zelfs zes die kleiner zijn dan Wallonië. Vlaanderen heeft dan recht op 15 of 16 zetels in het Europees Parlement en acht of negen stemmen in de Raad van Ministers, net minder dan Oostenrijk, maar méér dan Slowakije, Denemarken en Finland.

Vlaanderen past met zijn zes miljoen inwoners en zijn internationaal georiënteerde economie perfect in het rijtje van kleine, welvarende landen zoals Ierland (4,1 miljoen), Noorwegen (4,6 miljoen), Finland (5,2 miljoen), Denemarken (5,5 miljoen), Zwitserland (7,5 miljoen), Oostenrijk (8,2 miljoen) en Zweden (9 miljoen). Wie durft beweren dat zes miljoen Vlamingen het economisch minder goed zouden doen dan de begin jaren negentig onafhankelijk geworden en sindsdien welvarende Baltische staten die respectievelijk 1,3 miljoen (Estland), 2,2 miljoen (Letland) en 3,6 miljoen (Litouwen) inwoners tellen? Waarom zou Vlaanderen zich niet kunnen meten met het kleine Ierland, de ‘Celtic Tiger’ die de jongste jaren een fenomenale economische groei kende?

De economische argumenten voor Vlaamse onafhankelijkheid zijn ijzersterk. Zo is Vlaanderen - samen

met Brussel - goed voor driekwart van het Belgisch bruto binnenlands product (BBP). Ruim 80 procent van de Belgische export wordt gerealiseerd in Vlaanderen.

Bij een rangschikking naar bruto binnenlands product per hoofd laat Vlaanderen onder andere Duitsland, Denemarken, Frankrijk, Nederland, Oostenrijk, Zweden, Ierland, Finland, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten, Canada en uiteraard ook België achter zich. Vlaanderen staat op de zesde plaats inzake rijkdom, terwijl België pas de twaalfde plaats bezet. Dit is dan nog slechts mogelijk omdat Vlaanderen België naar een hoger niveau tilt. Enkel Luxemburg en Ierland doen het beter dan Vlaanderen.

Het is bovendien nooit bewezen dat grotere landen economisch welvarender zijn dan kleine, wel integendeel. In hun boek ‘Project Vlaamse Staat’ stellen Gerolf Annemans, Luk Van Nieuwenhuysen en Karim Van Overmeire het als volgt: “De kleinere staten zouden wel eens de drijvende krachten kunnen zijn achter de economische groei in de eenentwintigste eeuw. Precies door hun kleinschaligheid zijn deze ‘region-states’ verplicht om verder te kijken dan de eigen grenzen.”

Een onafhankelijk Vlaanderen is geen wensdroom, maar een haalbare kaart. Vlaanderen moet zijn lot in eigen handen nemen. Niet splitsen en doorgaan met België speelt in ons (economisch) nadeel. Hoog tijd dat we de geblokkeerde en door chantage bijgehouden Belgische constructie inruilen voor een efficiënte en slagvaardige staat.

Burgeroorlog of fluwelen scheiding?

Zelfbestuur

Elk volk heeft recht op zelfbeschikking. Ook de Vlamingen moeten hun eigen lot kunnen bepalen, en dat kan het beste gebeuren via een eigen onafhankelijke staat. Alleen in een onafhankelijke Vlaamse staat kan het Vlaamse volk zich optimaal ontplooien. Het Vlaams Belang staat voor een Vlaanderen dat zelf over zijn welvaart, welzijn en bestemming beschikt. Dat is heel wat anders dan de 'Joegoslavische toestanden en etnische zuivering' waarvoor sommigen waarschuwen.

De splitsing van de Scandinavische Unie in Noorwegen en Zweden (1905) en de splitsing van Tsjecho-Slowakije in de Tsjechische Republiek en Slowakije (1992) bewijzen dat het mogelijk is om op een vreedzame, democratisch gelegitimeerde en internationaal aanvaarde manier tot de ontbinding van een staat en tot onafhankelijkheid te komen.

De ontbinding van de Scandinavische Unie

Tot 1905 vormden Noorwegen en Zweden een Scandinavische Unie. Ze hadden onder meer een gemeenschappelijke koning, een gemeenschappelijk buitenlands beleid en een gemeenschappelijke regering. Tussen de twee landen bestonden evenwel veel spanningen. Er volgden verschillende hervormingen waarbij de verhoudingen tussen Noorwegen en Zweden herschikt werden. Maar de spanningen bleven voortduren. Noorwegen en Zweden verschilden grondig van mening over de voorwaarden om de Unie verder te zetten.

Op 7 juni 1905 verklaarde het Noorse parlement de Unie met Zweden ontbonden. Noorwegen stuurde onmiddellijk gezanten naar het buitenland om te laten weten dat er geen 'revolutionairen' aan het werk waren en dat men geen oorlog met Zweden wilde. Eind juli 1905 ging het Zweedse parlement akkoord om de Unie te ontbinden. Er werden onderhandelingen aangeknoopt die in september afgerond werden. Ondertussen had de Noorse bevolking zich in een referendum uitgesproken voor onafhankelijkheid. Het opheffen van de Zweeds-Noorse Unie klaarde meteen de relaties tussen beiden landen uit. Luttele jaren na de Noorse onafhankelijkheid waren de relaties tussen beide landen beter dan ze ooit binnen de Unie geweest waren. Scandinavië was niet langer een potentieel conflictgebied, maar een voorbeeld van goed nabuurschap en samenwerking tussen onafhankelijke staten.

De ontbinding van Tsjecho-Slowakije

De situatie in Tsjecho-Slowakije vertoont heel wat gelijkenissen met België. Na de val van de Berlijnse muur in 1989 en de organisatie van vrije en democratische verkiezingen, verdwenen de communisten van het toneel. In het nieuwe land moesten de staatsstructuren helemaal opnieuw uitgetekend worden. Daarbij stond de relatie tussen de 10 miljoen Tsjechen en de 5 miljoen Slowaken bovenaan de politieke agenda. De Slowaken wilden als gelijkwaardige partners binnen de federatie aanzien worden. Voor de Tsjechen waren economische hervormingen dringender en belangrijker dan een eventuele staatshervorming. De crisis bleef voortduren. De Slowaken wilden langzame economische hervormingen, terwijl de Tsjechen sneller wilden gaan.

In plaats van elkaar te gijzelen en te blokkeren, besloten de Tsjechen en Slowaken uit elkaar te gaan. Men besloot de federatie te ontbinden. Er volgde een reeks onderhandelingen waarbij de partijen zich soms hard opstelden, maar tegelijk begrepen dat een vlotte scheiding in het voordeel van beiden was.

Voor de onroerende goederen gold het territorialiteitsbeginsel: de in Tsjechië gelegen gebouwen werden aan Tsjechië toegewezen, de gebouwen in Slowakije aan de Slowaken. De roerende goederen en de staatsschuld werden evenredig verdeeld tussen beide volkeren.

De tegenstanders van de splitsing hadden een catastrofescenario uitgetekend waarbij de scheiding gepaard zou gaan met een daling van de handel in

beide landen, en een stijging van de werkloosheid. Niets van dat alles: de splitsing bleek de beste oplossing voor twee landen met een sterk verschillend economisch stelsel en een ander politiek landschap. Het handhaven van Tsjecho-Slowakije had wellicht voor veel meer wrijvingen gezorgd en zou geleid hebben tot voortdurende blokkeringen en een economisch beleid dat noch aan de Tsjechische, noch aan de Slovaakse noden tegemoet kwam.

Door de onafhankelijkheid van Noorwegen en Zweden was Scandinavië niet langer een potentieel conflictgebied en ook Tsjecho-Slowakije werd volkomen geweldloos opgesplitst in twee onafhankelijke staten die prima kunnen samenwerken. Waarom zou België deze vreedzame buitenlandse voorbeelden niet kunnen volgen?

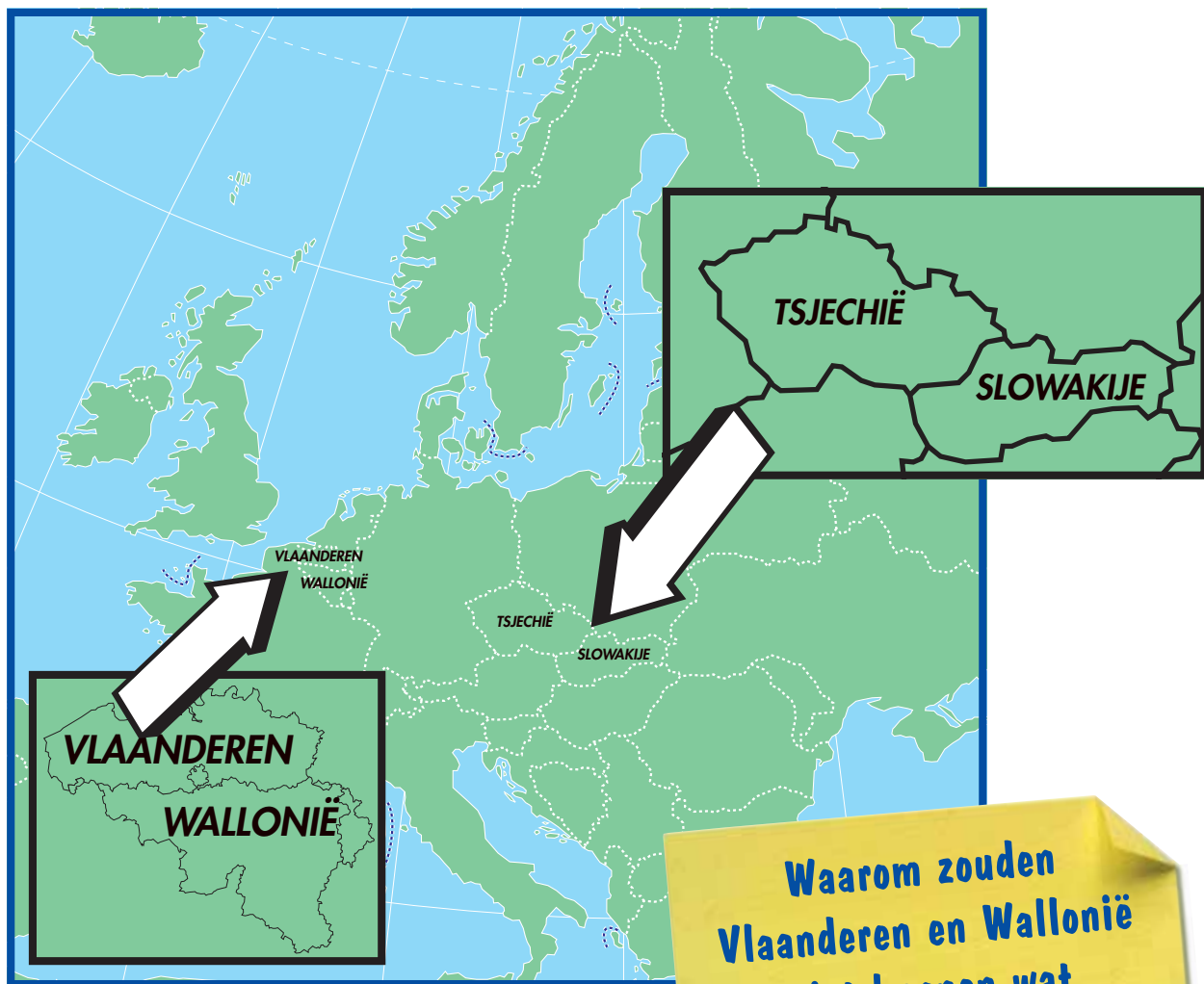

“Separatisme is de minder boeiende keuze, maar niemand hoeft er schrik van te hebben. Zelfs de Slowaken – in 1992 er veel erger aan toe dan Wallonië – zijn van eigen verantwoordelijkheid uiteindelijk beter geworden.”

Journalist Rolf Falter in De Standaard van 18 augustus 2007

***In het boek ‘Vlaanderen onafhankelijk. Hoe moet dat dan?’ geeft Karim Van Overmeire antwoorden op vragen over Vlaamse onafhankelijkheid.
Lees meer pagina 40***

**Waarom zouden
Vlaanderen en Wallonië
niet kunnen wat
Tsjechië en Slowakije
hebben voorgedaan?**

***Maar wat met
Brussel?
En de koning?***

Brussel, hoofdstad van Vlaanderen

Brussel is historisch gezien een Nederlandstalige stad. Uit een systematisch onderzoek van alle bewaarde do-

cumenten die voor 1500 door Brusselse instellingen werden opgesteld, blijkt dat minder dan 5 procent hiervan in het Frans werd opgesteld. Op het einde van de achttiende eeuw en na het ontstaan van België werd het openbare leven echter volledig verfranst. Het onderwijs en de administratie waren eentalig Frans. Wie carrière wilde maken, moest Frans kennen. Door de sociale druk en omdat er nauwelijks Nederlandstalig onderwijs bestond, stuurden veel Vlamingen hun kinderen naar Franstalige scholen.

Ook mede door het toenemende aantal vreemdelingen die zich in de hoofdstad vestigden, zakte het aandeel van de Nederlandstaligen in Brussel van 90 procent in het begin van de negentiende eeuw tot zowat 15 procent op het einde van de twintigste eeuw. Niettemin is en blijft Brussel de hoofdstad van Vlaanderen.

Binnen België is Brussel verloren

Tegenstanders van de Vlaamse onafhankelijkheid werpen op dat een zelfstandig Vlaanderen Brussel

zal verliezen. We moeten echter vaststellen dat binnen de Belgische context deze stad voor Vlaanderen al verloren is. De enige mogelijkheid om Brussel voor Vlaanderen terug te winnen, is precies de onafhankelijkheid.

De Vlaamse en de Brusselse economie zijn zeer nauw met elkaar verweven. Honderdduizenden Vlaamse pendelaars zijn overdag aanwezig in Brussel. Zaventem, de internationale luchthaven van Brussel, bevindt zich op Vlaams grondgebied. Brussel maakt dus om historische, culturele, geografische en economische redenen onlosmakelijk deel uit van Vlaanderen. Brussel kán uiteindelijk niet zonder Vlaanderen.

Vlaanderen biedt Brussel een aantrekkelijk toekomstproject als hoofdstad van Vlaanderen en als internationaal venster op de wereld. In een onafhankelijk Vlaanderen blijft Brussel zijn **tweetalig statuut** behouden. De Brusselse Franstaligen kunnen hun aparte identiteit behouden door garanties op taalkundig, cultureel en onderwijsvlak. Zij zijn dan volwaardige Vlaamse staatsburgers met dezelfde rechten en plichten. Dat zoiets perfect mogelijk is, bewijzen ook buitenlandse voorbeelden. Denken we maar aan Helsinki, de tweetalige (Fins-Zweeds) hoofdstad van Finland. Het spreekt voor zich dat het onafhankelijke Vlaanderen de taalwetten in Brussel wél correct zal toepassen.

"Of je het nu leuk vindt of niet, de echte economische macht in Brussel is Vlaams."

Olivier Willockx, directeur-generaal van de Brusselse Kamer van Koophandel, in het internationale zakentijdschrift The Economist van 21 juli 2007

Etat Wallo-Brux?

Steeds meer Franstalige politici houden ernstig rekening met het uiteenvallen van de Belgische staat en dromen daarbij hardop van een Wallonië dat aansluiting zoekt met Brussel. Zij hoeven zich echter geen illusies te maken: een 'état Wallo-Brux' is economisch en sociaal onleefbaar. Alleen Vlaanderen is in staat om de gigantische economische en sociale problemen van Brussel op te lossen.

Jarenlang werden de Vlamingen door de Franstalige elite in Brussel gemarginaliseerd. Het rondt slechte bestuur in Brussel zorgde voor gettovorming en grote maatschappelijke spanningen. Een onafhankelijk Vlaanderen wordt niet langer verlamd door het politieke wanbeleid in Wallonië en kan investeren in een kordate aanpak van de criminaliteit, zodat Brussel weer een leefbare stad wordt. Een Vlaamse staat kan eindelijk komaf maken met de knuffelpolitiek tegenover vreemdelingen en werk maken van een streng en rechtvaardig vreemdelingenbeleid. Kortom, in een onafhankelijk Vlaanderen kunnen we er voor zorgen dat de autochtone Brusselaar zich weer thuis voelt in zijn eigen stad.

Republiek Vlaanderen

De erfelijke monarchie is een ondemocratische staatsvorm. De koning krijgt zijn functie door het toeval en niet door zijn capaciteiten. De kiezers kunnen zich niet uitspreken over de prestaties van de koninklijke familie.

De Belgische koninklijke familie was van in het begin verwikkeld in allerlei schandalen en heeft een fabelachtig rijkdom verworven, onder meer door het

misdadige regime van Leopold II in Congo. Saksen-Coburg is één van de rijkste families ter wereld. Het is dan ook een regelrechte schande dat zij **jaarlijks** ruim **12,5 miljoen euro** (!) van de belastingbetaler eist en verkrijgt.

De Belgische monarchie is bovendien anti-Vlaams. Zij is een instrument om de macht van de Franstaligen te bestendigen en om de Belgische staat als zodanig te doen overleven. Dat wordt ook toegegeven door tal van politici: Willy Claes, Louis Tobback en Elio Di Rupo zeggen republikein te zijn, behalve in België. Zij geven dus toe dat België niet democratisch is. De monarchie is een van de weinige symbolen die men probeert uit te spelen ten voordele van een vermeend Belgisch volk. Gewezen minister-president Luc Van den Brande werd door wijlen koning Boudewijn op het matje geroepen omdat hij durfde te pleiten voor meer Vlaamse zelfstandigheid. Het Hof heeft nooit aan de kant van de Vlamingen gestaan. Saksen-Coburg is voor Vlaanderen niet alleen overbodig, maar ook schadelijk.

In tegenstelling tot enkele andere landen, waar de monarchie beperkt is tot een louter ceremoniële functie, heeft de koninklijke familie in België veel macht en invloed. Denken we maar aan de bedenkelijke rol die het Hof speelt in tal van politieke kwesties. Kroonprins Filip liet zich laatdunkend uit over het Vlaams Belang en zijn één miljoen kiezers en schond daarmee de neutraliteit waartoe het Hof gehouden is. De koning geniet de facto immuniteit voor gerechtelijke onderzoeken - de 'kroon mag niet ontbloot worden' - en staat dus boven de wet. Het Vlaams Belang meent dat het volk zelf zijn staatshoofd moet kunnen kiezen. Het Vlaams Belang is dus een republikeinse partij, maar uiteindelijk zal het volk de staatsvorm bepalen.

**Het Hof heeft
nooit aan de kant
van de
Vlamingen
gestaan.**

***Veroordelen we
Wallonië dan niet tot
de bedelstaf?***

Voor alle duidelijkheid: het Vlaams Belang is niet tegen een rechtvaardige vorm van solidariteit. Wij willen Wallonië dus helemaal niet veroordelen tot de bedelstaf. Maar men kan niet ontkennen dat de miljardenstroom vanuit Vlaanderen onaanvaardbare afmetingen heeft aangenomen. Daarenboven heeft de onafgebroken injectie van Vlaams geld de Waalse problemen niet opgelost.

Vlaanderen en Wallonië moeten hun eigen boontjes doppen. De ontbinding van België zal Wallonië niet in de afgrond storten, maar integendeel de Walen aansporen om het heft in eigen handen te nemen en te werken aan een eigen, welvarende toekomst. De onafhankelijkheid van Slowakije bewijst dat dit perfect mogelijk is.

Slowakije als voorbeeld

Vlaanderen is de economische motor van België. In Tsjecho-Slowakije speelde Tsjechië de economische voortrekkersrol binnen de unie. Zo stond Tsjechië in voor 80 procent van de totale export. Ook Vlaanderen tekent voor ongeveer 80 procent van de Belgische export. Anderzijds zijn er ook heel wat gelijkenissen tussen Wallonië en Slowakije. Beiden worden gekenmerkt door zware industrie en de niet onbelangrijke wapenindustrie. Net als de Slowaken zijn ook de Walen voorstander van een socialistisch geïnspireerde politiek en een relatief grote overheidsinmenging.

Reeds enkele jaren na de onafhankelijkheid verbaasde de sterke economische groei van de Slowaakse Republiek. Een OESO-rapport stelde dat Slowakije in Centraal- en Oost-Europa één van de landen met de beste resultaten was. Slowakije is vandaag nog altijd

een stuk armer dan Tsjechië - de werkloosheid is nog steeds vrij hoog - maar het gaat beslist de goede richting uit.

Inhaalbeweging

Slowakije maakte na de ontbinding van de Tsjecho-Slowaakse unie een enorme economische inhaalbeweging. De onafhankelijkheid betekende een belangrijke stimulans voor de economie; de economische groei in Slowakije is de laatste jaren dubbel zo hoog als in België. De Slowaakse overheid voerde de noodzakelijke saneringsmaatregelen door, maakte werk van een verbetering van de staatsfinanciën en bouwde de gezondheidszorg en het sociale zekerheidssysteem verder uit. Onmiddellijk na de scheiding ging in eerste instantie Tsjechië er sterk op vooruit. Maar op iets langere termijn kwam de onafhankelijkheid ook Slowakije ten goede. Vandaag zijn de twee landen trouwens nog steeds elkaars belangrijkste handelspartner. Hetzelfde zal wellicht gelden voor Vlaanderen en Wallonië.

Het Vlaams Belang is voorstander van solidariteit met andere volkeren, ook met het Waalse. Dat kan binnen de Europese context, waarbij alle rijke regio's een inspanning leveren ten gunste van de armere. Maar essentieel is dat Wallonië uit zijn coma wordt gehaald. Het kan niet blijven profiteren van de Vlaamse welvaart. De voortdurende miljardentransfers wiegen Wallonië in slaap. De Waalse politieke klasse zal bij de ontbinding van België eindelijk voor zijn verantwoordelijkheid worden geplaatst. Dat moet Wallonië in staat stellen om komaf te maken met het politieke wanbeleid van de afgelopen decennia.

***Is de Vlaamse
onafhankelijkheid
niet in strijd met
het Europese
eenwordingsproces
en de wereldwijde
globalisering?***

Tegenstanders van een Vlaamse onafhankelijke staat werpen vaak op dat de Europese integratie of eenwording een Vlaamse staat overbodig maakt. Gezegd wordt dan dat de Belgische staat nu al “verdamp” binnen de Europese Unie en dat er in het Europa van morgen toch geen staten meer zullen zijn met echte

grenzen en eigen bevoegdheden. De aanhangers van deze stelling zijn naïef of te kwader trouw.

In het Europese besluitvormingsproces zijn enkel staten van belang. In de Europese Unie worden strategische beslissingen door de Europese Raad – de vergadering van staatshoofden en regeringsleiders – genomen. De Raad van ministers – de belangrijkste wetgevende instelling in de Unie – bestaat uit personen die hun staat vertegenwoordigen.

Deelstaten spelen geen rol van betekenis in de Europese besluitvorming. Het klopt dat Vlaanderen zetelt in het Comité van de Regio's, dat omzeggens geen bevoegdheden heeft, maar eigenlijk horen we daar niet in thuis. Vlaanderen is immers een volwassen natie die niet kan en mag gelijkgeschakeld worden met steden en administratieve departementen. In tegenstelling tot wat vaak wordt beweerd, zijn de Europese integratie en de overheveling van steeds meer bevoegdheden naar het Europese niveau juist bijkomende argumenten voor Vlaamse onafhankelijkheid. Op de belangrijkste internationale fora wordt ons

land vooral, zoniet uitsluitend, vertegenwoordigd door Franstalige politici en diplomaten. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat de Vlaamse belangen door de Belgische staat doelbewust en systematisch genegeerd en geschaad worden op het steeds belangrijker wordende Europese niveau.

Een kleine Vlaamse staat zou - zo wordt gezegd - totaal voorbijgestreefd zijn in een tijdperk van globalisering. En zijn we niet allemaal ‘wereldburgers’? Ook dat slaat bij nader inzien nergens op. Het is - tussen haakjes - trouwens merkwaardig dat dit argument vooral uit de hoek komt van zelfverklaarde ‘anti-globalisten’...

De staat is een noodzakelijk geraamte, een beschermingsmiddel voor de cultuur en identiteit van een volk. De staat kan als politieke instelling ook een niet onbelangrijk correctiemechanisme zijn voor de onvermijdelijke schadelijke sociale neveneffecten van de globalisering. De staat voert een op zijn maat gesneden asiel- en immigratiebeleid, zorgt voor een efficiënte administratie, degelijk onderwijs en een aantrekkelijk ondernemingsklimaat.

Na de val van het IJzeren Gordijn hebben een hele rits bezette landen, voormalige Sovjetrepublieken en satellietstaten, resoluut hun lot in eigen handen genomen en gekozen voor onafhankelijkheid. Zelfbewust en zonder complexen. En ze doen het over het algemeen goed. Waarom zou dat bij ons niet lukken?

Kleine staten zoals Vlaanderen hebben economisch onmiskenbaar een streepje voor. Tegen de vervreemding van de globalisering, kan een eigen Vlaamse staat een houvast bieden aan de bevolking. Een staat waarin mensen zich goed en thuis voelen.

***Zal de internationale
politiek de Vlaamse
onafhankelijkheid wel
aanvaarden?***

België ontstond in 1830 onder druk van de buitenlandse politiek en internationale diplomaten. Diezelfde kringen zullen wel verhinderen dat het land straks uit elkaar spat, zo wordt gezegd of gevreesd. Maar dat hoeft niet zo te zijn. Het kunstmatige België zag het levenslicht omdat men een bufferstaat wou tegen het machtige Frankrijk. Vandaag zijn de politieke omstandigheden natuurlijk totaal anders dan in 1830.

Het is inderdaad waar dat Europa en de internationale politiek argwanend of zelfs afwijzend staan tegenover politieke veranderingen of de geboorte van nieuwe staten. Maar uiteindelijk is het niet de diplomatieke wereld maar het volk dat beslist. De Europese Unie en de internationale gemeenschap willen vooral stabiliteit. De EU heeft er geen belang bij dat haar instellingen gevestigd zijn in de hoofdstad van een land dat afglijdt naar politieke instabiliteit en economische chaos. Als Vlaanderen en Wallonië een akkoord bereiken over de boedelscheiding, zal ook de EU daar genoeg mee nemen.

Intussen is de onafhankelijkheid van de Baltische staten een feit. Estland, Letland en Litouwen zijn door de internationale gemeenschap erkend en genieten met volle teugen van hun herwonnen vrijheid. Net zoals het onafhankelijke Kroatië en Slovenië. Ook bij

de echtscheiding tussen Tsjechië en Slowakije - en recent ook bij de onafhankelijkheid van Kosovo - heeft de internationale politiek zich bij de feiten én bij de wil van het volk moeten neerleggen.

In hoge politieke kringen bestond destijds nogal wat verzet tegen de hereniging van Oost- en West-Duitsland. Maar die hereniging was een langzaam groeiend proces waarvan de afloop uiteindelijk in de sterren stond geschreven. De Muur in Berlijn stond symbool voor een onnatuurlijke, kunstmatige scheiding. Net zo onnatuurlijk en kunstmatig als het Belgische keurslijf waarin Vlaanderen en Wallonië gevangen zitten.

Het zelfbeschikkingsrecht der volkeren is herhaaldelijk en uitdrukkelijk erkend, bijvoorbeeld in het Internationale Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (1966), het Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (BUPO, 1966), de Slotakte van Helsinki (1975) en in de slotverklaring van de Wereldconferentie van Mensenrechten te Wenen (1993). Het recht op zelfbeschikking is moreel en juridisch een universeel recht. Het is toch wel van belang op te merken dat geen enkel van de verdragen die uitdrukkelijk het recht op zelfbeschikking van elk volk erkennen in tegenstrijd is met de individuele mensenrechten, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948), noch het Europese Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM, 1950) of andere internationale verdragen.

België is gedoemd om te verdwijnen. De dag dat wij Vlamingen beslissen om op eigen benen te staan, moet en zal de internationale politiek de Vlaamse onafhankelijkheid vaststellen en erkennen.

***Maar willen de
Vlamingen dat wel?***

In de marge van de politieke discussie over de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde, toverde PS-voorzitter Elio Di Rupo ooit een konijn uit zijn hoge hoed. “Laten we een referendum houden over het voortbestaan van België. Laten we aan Vlamingen en Walen vragen of zij het einde van België willen”. Volgens Di Rupo stond de uitkomst bij voorbaat vast. Hij ging er vanuit dat boven en beneden de taalgrens een overweldigende meerderheid zich zou uitspreken voor het instandhouden van België. Zeker is dat al lang niet meer en het proefballonnetje van Di Rupo werd in politieke kringen al snel afgeschoten. Jammer, want wij hebben helemaal geen schrik van zo’n referendum.

Politici en journalisten beweren om de haverklap dat er ‘geen maatschappelijk draagvlak’ is voor een onafhankelijk Vlaanderen. En, zo wordt er vaak smalend aan toegevoegd: “zelfs de meerderheid van de kiezers van het Vlaams Belang wil dat niet eens”... Sinds wanneer houdt de politieke kaste in dit land rekening met de wil van de kiezer, laat staan de kiezer van het Vlaams Belang? Maar die argumenten van onze tegenstanders slaan natuurlijk nergens op. Het Vlaams Belang heeft er nooit een geheim van gemaakt dat wij de Belgische staat willen opdoeken. Dat is geen ‘ver-

borgen agenda’ maar ons eerste programmapunt en prominent aanwezig in al onze publicaties en verkiezingscampagnes. Wie voor ons kiest, wéét waarvoor hij/zij kiest!

En wat dat maatschappelijk draagvlak betreft: het komt er natuurlijk op aan wat en hoe je het vraagt. Op de vraag “bent u voor of tegen het behoud van België”, zal een - krimpende - meerderheid mogelijk nog “voor” stemmen. Ongetwijfeld in Wallonië. Maar in Vlaanderen? Wij stellen trouwens voor de Vlamingen te vragen of ze tot hun dood willen opdraaien voor de Waalse verspilzucht. Of ze vinden dat Waalse politici, die ze niet verkozen hebben en dus ook niet kunnen wegstemmen, hun wil blijven opleggen aan Vlaanderen inzake vreemdelingenbeleid, bestrijding van de criminaliteit, gezondheidszorg en ga zo maar door.

Is er in de Vlaamse huiskamers én in de bedrijfswereld in Vlaanderen nog wel een maatschappelijk draagvlak voor de jaarlijkse diefstal van ruim 12 miljard euro, de voortdurende aanslag op onze Vlaamse jobs en onze Vlaamse welvaart? Het is maar een vraag. De enige vraag die er écht toe doet. Laten we die maar eens dringend stellen.

“Het Vlaams verlangen naar minder België is geen eis van een geëxciteerde minderheid, maar een grondstroom.”

Dorothee Klein, hoofdredactrice van Le Vif/L’Express, in De Standaard van 4 augustus 2007

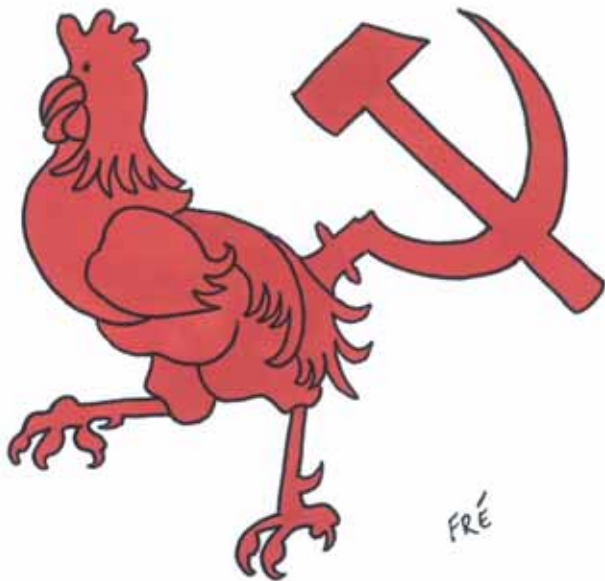

“De jonge generatie Vlamingen voelt zich in het hoofd al onafhankelijk. Al dat Belgische gedoe interesseert hen niet meer.”

Antoinette Spaak in Knack van 5 september 2007

***En wat na de
boedelscheiding?***

Wallonië is in feite al buitenland en wordt dat dan ook officieel. Maar het spreekt voor zich dat het einde van België niet betekent dat Vlaanderen alle bruggen met Wallonië zou opblazen. Ook de bewering dat een onafhankelijk Vlaanderen zou betekenen dat er een muur of een soort ijzeren gordijn rond ons land wordt opgetrokken, is niet meer dan een kwaadwillige karikatuur.

De staatkundige echtscheiding zorgt er wél voor dat

Waalse politici zich niet langer kunnen bemoeien met de Vlaamse politiek en ons beleid bepalen. De verstandhouding is nu al jaren zoek. De nieuwe politieke realiteit zou er kunnen voor zorgen dat de relatie, die binnen België al tientallen jaren is verziekt, weer ontdooit. Een onafhankelijk Vlaanderen kan de Belgische bladzijde omdraaien en heeft alle belang bij een goede relatie met onze burens. Dus ook met de Walen.

Vlaanderen en Wallonië moeten elk hun eigen weg gaan. De Vlaamse staat kan in de toekomst de bestaande akkoorden en samenwerkingsverbanden met Nederland versterken. Die samenwerking kan een belangrijke troef zijn in de verdediging van de Nederlandse taal en in de uitbouw van onze economie.

Het is een publiek geheim dat er in politieke kringen in Wallonië gelonkt wordt naar Parijs. In het scenario van een onafhankelijk Vlaanderen, hebben de Walen natuurlijk het volste recht om dat te doen en zelf de weg uit te stippelen die ze wensen. Als zij aansluiting zoeken of willen zoeken bij het Franse 'moederland' is dat hun zaak. Wij gaan hen niet tegenhouden. Maar, voor alle duidelijkheid, dat zal zonder Brussel zijn. Dat Brussel zou in een groot Frankrijk trouwens verschrompelen tot een provinciestadje, in de eeuwige schaduw van Parijs.

"De lijst met voordelen is ten minste even lang als de lijst met moeilijkheden waar we mee te maken zouden hebben. Als het moet, is de onafhankelijkheid een mooi project."

Politiek redacteur David Coppi in Le Soir van 18 september 2006

België stevent af op 'praline-scheiding'

De zware politieke crisis waarin België na de parlementsverkiezingen van 10 juni 2007 verzeilde, is in het buitenland niet onopgemerkt voorbijgegaan. Steeds meer commentatoren vermoeden dat dit wel eens de doodstrijd van het land zou kunnen zijn. 'België in gevaar', kopte *Le Monde*. 'België sleept zich van crisis naar crisis', klonk het in de Zwitserse *Neue Züricher Zeitung*. Het Franse blad *Le Nouvel Observateur* pakt dan weer uit met een artikel: 'België, de breuk'. 'Opsplitsing dreigt in lang Belgisch huwelijk', waarschuwt de Britse krant *The Times*.

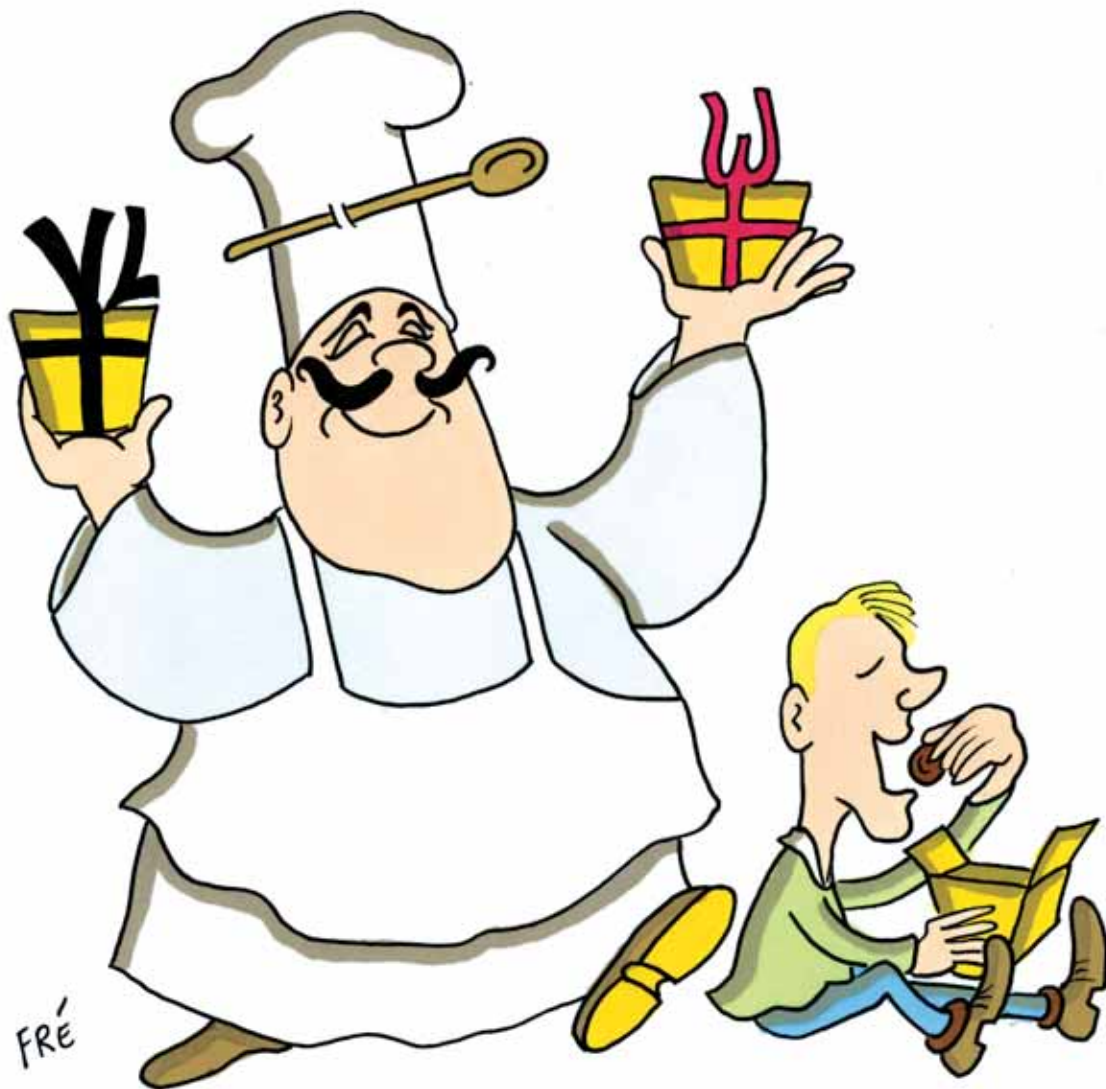
Maar het meeste ophef maakte een stuk van het gezaghebbende Britse blad *The Economist*. "België kan niet omschreven worden als een goed werkende democratie. Het doet mij denken aan één van die families waarvan de leden elkaar haten, maar die uit luiheid toch bij elkaar blijven", zegt EU-correspondent David Rennie. Volgens *The Economist* lijken de burgers er niet echt van wakker te liggen dat het land straks mogelijk uit elkaar valt. 'Mocht België niet bestaan, zou iemand vandaag dan nog de moeite nemen om dit land uit te vinden?', vraagt het blad zich met enig cynisme af. De auteur stelt vast dat de twee gemeenschappen in het land totaal

gescheiden naast elkaar leven. Er is echt niets dat hen nog bindt. België is nooit een succesverhaal geweest en wat oplapwerk zal niet volstaan. "Alles zit vast en de politiek is dermate gedevalueerd dat er zelfs geen regering meer kan samengesteld worden."

In de Nederlandse krant *Trouw* noemde politico-loog Arjan Hille Schakel het einde van België "bijna onafwendbaar". Waarom zou men daar droevig om moeten zijn?, vraagt *The Economist* zich luidop af. "Landen komen en gaan. En als de koning nog ergens gewent is, kan hij misschien wel ergens een plaatsje krijgen. Want, een écht land heeft hij nooit gehad." Buitenlandse journalisten slaan de bal wel eens mis, maar deze keer sloegen ze toch wel nagels met koppen. Vooral de uitsmijter van *The Economist* mag er zijn: "België heeft zijn tijd gehad. Een pralinezachte echtscheiding staat voor de deur." Dat smaakt zoet. Laat maar komen!

DE TOEKOMST VAN DE "BELGIAN CHOCOLATES"

***Vlaamse
onafhankelijkheid:
allemaal goed en wel,
maar worden we daar
ook beter van?***

Als we ons niet vergissen was het Jos Geysels - politiek secretaris van het ter ziele gegaan en aan België verknochte Agalev - die ooit schamper opmerkte: "Wie zegt dat als België barst, de zon hier morgen elke dag schijnt, maakt de mensen wat wijs." Dat noemen ze dus een waarheid als een koe... Wij hebben dat alvast nooit gezegd en aan niemand wijsgemaakt.

Het is juist dat Vlaamse onafhankelijkheid niet alle problemen, en zeker niet van de ene dag op de andere, zal oplossen. Het is géén mirakeloplossing, maar wel een krachtige remedie tegen 'de Belgische ziekte' van communautaire spanningen, eindeloze onderhandelingen en onzalige Belgische wafelijzers en compromissen.

Vlaamse onafhankelijkheid kan en zal ons alvast de mogelijkheid geven de specifieke problemen van Vlaanderen aan te pakken, met eigen klemtonen en een doelgericht beleid. Met een beleid dat niet meer gesaboteerd wordt door onwillige Waalse partners, maar dat beantwoordt aan de specifieke noden, aan de behoeften en vragen van Vlaamse werknemers en werkgevers, aan de wil van de Vlaamse kiezer.

We denken daarbij aan een eigen pensioen- en gezinsbeleid, een kordate aanpak van de criminaliteit, krachtige stimulansen voor Vlaamse ondernemingen en KMO's, een streng maar rechtvaardig integratiebeleid, de aanpak van het mobiliteitsprobleem...

Vlaamse onafhankelijkheid hoeft ook helemaal geen bedreiging te zijn voor onze Waalse zuiderburen. Integendeel. Ook zij hebben immers hun eigen problemen die een gerichte aanpak vragen. Meer zelfs: het voortbestaan van de Belgische structuren en transfers belet dat het roer in Wallonië wordt omgegooid. Hoe paradoxaal het ook mag klinken, de Waalse economie kan er alleen maar terug bovenop komen als we de miljardentransfers stopzetten. Alleen dát kan ervoor zorgen dat de Waalse politici eindelijk hun verantwoordelijkheid opnemen en de puinhoop die zij er al die jaren van gemaakt hebben, beginnen op te ruimen.

Het Vlaams Belang is géén vragende partij voor alweer een Belgisch rondje staatshervorming, waarbij de Vlamingen altijd een zware prijs moeten betalen voor wat hen eigenlijk gewoon toekomt. Wat ons betreft, is er maar één uitweg uit het Belgische moeras en dat is een zelfstandige Vlaamse staat binnen Europa!

"Zodra het met België is afgelopen, hebben we staatsgrenzen en dan is het gedaan met dat wederzijds getreiter dat nergens toe leidt."

Paul-Henri Gendebien, voormalig voorzitter van het Rassemblement Wallonie-France,
in Gazet van Antwerpen van 20 maart 2002

"De Waalse werkloosheid is een schande die de Waalse ministers uit hun slaap zou moeten houden."

Prof. Pestieau, Waals professor Economie, in Het Nieuwsblad van 20 mei 2005

"De transfers houden het land weliswaar bij elkaar maar ze moedigen geen energiek antwoord aan op de economische problemen van Wallonië. De Waalse politici concentreren zich vooral op de eeuwige zoektocht naar meer geld in plaats van te mikken op meer ondernemerszin."

Prof. Capron, Waals professor Economie, in Het Nieuwsblad van 20 mei 2005

"In Wallonië worden alle economische projecten geëvalueerd op basis van politieke criteria. De vraag is vaak niet of het jobs oplevert, maar welke lokale socialistische baron de vruchten kan plukken."

"Wallonië is armer dan Vlaanderen, toch kosten de kabinetten er de helft meer. Dat is toch niet normaal. Kijk naar het aantal ambtenaren. Als je het onderwijs en de non-profit buiten beschouwing laat, is er in Wallonië één ambtenaar voor vijf werknemers in de privé-sector. In Vlaanderen is dat één op tien. Is de Waalse administratie dubbel zo efficiënt als de Vlaamse? Ik heb daar in elk geval nog niets van gemerkt."

MR-senator Alain Destexhe in De Standaard van 20 juni 2005

Het Vlaams Parlement

Het Vlaams Parlement – voorheen de Vlaamse Raad - telt 124 leden: 118 leden zijn verkozen in het Vlaams Gewest en 6 leden in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Sinds 1995 worden er voor het Vlaams Parlement eigen verkiezingen georganiseerd. Het Vlaams Belang vormt de grootste fractie en is tevens de grootste oppositiepartij in het Vlaams Parlement.

Bevoegdheden

De bevoegdheden van het Vlaams Parlement zijn eerder beperkt. Vlaanderen is bevoegd voor gemeenschaps- en gewestaangelegenheden zoals onder meer taalgebruik, cultuur, onderwijs (maar niet bevoegd voor de financiering ervan), delen van de gezondheidszorg (niet de financiering), ruimtelijke ordening, leefmilieu, landbouw en zeevisserij, arbeidsbemiddeling (niet de controle op werklozen), energie, openbare werken en huisvesting.

Belangrijke zaken zijn veelal in handen van de federale overheid. Zo is de sociale zekerheid (onder meer pensioenen, ziekteverzekering, invaliditeit en armoedebestrijding) voor 100 procent federaal. Ook economie is in belangrijke mate een 'Belgische' materie, net als de gezondheidszorg, de spoorwegen en de nationale luchthaven. Vlaanderen beschikt slechts over een fractie van de geïnde belastinggelden en heeft geen eigen bevoegdheden inzake justitie (geen eigen politiedienst en geen eigen admini-

stratieve rechtbanken) en immigratie (uitgezonderd inburgeringsbeleid).

Uit bovenstaande lijstjes blijkt dat verschillende bevoegdheidspakketten verre van homogeen of samenhangend zijn. Zo is preventie in de gezondheidszorg een Vlaamse bevoegdheid, maar medische zorgen zelf zijn een Belgische verantwoordelijkheid. Ook bij andere beleidsdomeinen (onder andere het werkgelegenheidsbeleid) is er een soortgelijke versnippering. Homogene bevoegdheidspakketten zouden de structuren vereenvoudigen en de overheid toelaten efficiënter - en dus goedkoper - te werken.

Buitenlandse voorbeelden

Baskenland (3 miljoen inwoners) verwierf in 2002 een **quasi volledige fiscale autonomie**. De Baskische regering int en beheert sindsdien haar eigen belastingen (met uitzondering van de btw). Van het geïnde belastinggeld betaalt Baskenland zo'n 12 procent aan de federale Spaanse overheid, onder meer voor de financiering van defensie en buitenlandse zaken. Dat is net het omgekeerde van het Belgische systeem: in Vlaanderen int de Belgische overheid de belastingen en draagt zij nadien een deel over aan de regio's. De Basken beschikken trouwens ook over een eigen sociale zekerheid en een kwalitatief hoogstaand en efficiënt gezondheidsbeleid. Daar kan Vlaanderen enkel maar van dromen.

Hoewel **Catalonië** (7 miljoen inwoners) weliswaar geen eigen sociale zekerheid heeft, voert het wel een eigen gezondheidsbeleid. De Spaanse deelstaat kan bovendien zelf een deel van zijn inkomstenbelastingen innen. Terwijl Vlaanderen slechts over 20 procent van de bij ons geïnde belastingen beschikt, mag Catalonië **50 procent van de geïnde belastingen** (personenbelasting en btw) behouden. Een en ander is bepaald in het autonomiestatuut dat bij referendum door een overweldigende meerderheid van de Catalanen werd goedgekeurd. Dat 'Estatut', een hervorming van het autonomiestatuut van 1979, zorgt tevens voor verregaande Catalaanse bevoegdheden op het vlak

van justitie, werkgelegenheid, infrastructuur (onder meer de spoorwegen) en immigratie.

Binnen het Verenigd Koninkrijk heeft **Schotland** (5 miljoen inwoners) **zeer ruime bevoegdheden**. Het gaat onder meer om gezondheidszorg, justitie, binnenlandse zaken, verkeer, onderwijs en sociale zaken. De bevoegdheden inzake buitenlands beleid, defensie, sociale zekerheid, belastingen en immigratie (uitgezonderd het opvangbeleid waarvoor de Schotse regering instaat) zijn vooralsnog in Britse handen, maar het mag duidelijk zijn dat het Schotse parlement over veel ruimere bevoegdheden beschikt dan het Vlaams Parlement.

"Net als Vlaanderen vond Catalonië na verloop van tijd dat zijn bevoegdheden niet meer volstonden. Zo keurde het Catalaans parlement een nieuw statuut goed in 2006, dat na een referendum in Catalonië aanvaard werd door de federale overheid en in werking is getreden. (...) Als we deze methode zouden toepassen in België, dan betekent dit dat het Vlaams Parlement een gewenst statuut moet vaststellen. Dat geschiedde al in grote mate door de resoluties van 1999. Eigenlijk zou men nu in Vlaanderen een referendum moeten organiseren over die resoluties. Als dit een meerderheid haalt, zou het onaanvaardbaar zijn dat de federale overheid zich daar niet bij neerlegt."

Matthias Storme, hoogleraar Europees recht, in De Standaard van 20 juni 2007

Veredelde gemeenteraad of motor voor onafhankelijkheid?

Zoals geschetst beschikt het Vlaams Parlement maar over beperkte bevoegdheden. De Vlaamse regering loopt meestal braaf in de pas van de Belgische machthebbers en moet genoeg nemen met de kruimels die van de Belgische tafel vallen. Sommigen spreken dan ook - niet geheel onterecht - over een 'veredelde gemeenteraad'. Het Vlaams Belang wil dat het Vlaams Parlement zich ontpopt tot een écht deelstaatsparlement en de motor vormt van het Vlaamse onafhankelijkheidsstreven. Vlaanderen heeft recht op zelfbestuur. Het Vlaams Parlement is het enige legitieme parlement van de Vlamingen en moet zijn lot eindelijk in eigen handen nemen.

"Het komt dus het Vlaams Parlement toe om tijdens een plechtige zitting Vlaanderen uit te roepen tot deelstaat van het federale België met het territorium dat zich van de Noordzee tot de taalgrens uitstrekt en waar alleen de Nederlandse taal en de Vlaamse cultuur officieel zijn erkend en beschermd."

**Grondwetspecialist Robert Senelle
in Gazet van Antwerpen van 30 juli 2007**

De Vlaamse resoluties

In de discussie over de staatshervorming wordt vaak verwezen naar de zogenaamde 'Vlaamse resoluties'. Maar waarover gaat het dan?

Tussen 1995 en 1999 boog een speciale 'Commissie voor Staatshervorming' van het Vlaams Parlement zich over de verdere staatshervorming. Die werkzaamheden mondden uit in vijf resoluties die door het Vlaams Parlement werden goedgekeurd op 3 maart 1999.

Welke zijn de vijf resoluties?

Concreet stemde het Vlaams Parlement volgende resoluties: 1) Algemene uitgangspunten inzake staatshervorming; 2) Financiële en fiscale autonomie; 3) Brussel in de volgende staatshervorming; 4) Coherente bevoegdheidspakketten; 5) Specifieke aandachtspunten voor staatshervorming. De Vlaamse resoluties hadden evenwel niet de splitsing van België voor ogen, maar legden - zeker vanuit het standpunt van de traditionele partijen - toch enkele belangrijke eisen vast: onder meer financiële en fiscale autonomie, splitsing van gezondheidszorgen en kinderbijlagen, splitsing van de nationale spoorwegmaatschappij en de volledige overheveling van de personenbelasting.

Minimumprogramma

Het Vlaams Blok stemde de resoluties niet omdat de tekst voor ons niet ver genoeg ging: de unitaire sociale zekerheid - een der belangrijkste Belgische steunpilaren - zou slechts gedeeltelijk worden ge-

splitst. Onze partij gelooft niet in de bestendiging van het Belgische federalisme, dat een valstrik voor Vlaanderen is gebleken. Bovendien hadden de andere Vlaamse partijen te kennen gegeven aan de gestemde resoluties niet te veel waarde te willen hechten. Terwijl Luc Van den Brande de Vlaamse trommel roerde, was het zijn partijgenoot en toenmalig eerste minister Jean-Luc Dehaene die de resoluties weglachte en de democratische beslissing van het Vlaams Parlement geringschattend vergeleek met “de oude congressen van het Davidsfonds”. Zoals te voorspellen was, sabelden ook de Franstaligen de voorzichtige Vlaamse eisen genadeloos neer.

Na de anti-Vlaamse regeringen van Guy Verhofstadt schreeuwde de Vlaamse publieke opinie om meer bevoegdheden. Vlaamsvoelende politici hadden de voorbije jaren voortdurend verwezen naar de Vlaamse resoluties als basis voor een volgende staatshervorming. Hoewel de gestemde Vlaamse eisen in 2004 integraal werden opgenomen in het regeerakkoord van de Vlaamse regering, plaatsten diezelfde partijen na de federale verkiezingen van 2007 plots vraagtekens bij de ‘actualiteit’ en de ‘haalbaarheid’ van de Vlaamse resoluties en schoten zo het Vlaamse minimumprogramma aan flarden.

“De bevoegdheidsoverdrachten die het Vlaams Parlement via zijn resoluties al sinds 1999 eist, zijn onacceptabel. De Franstaligen zullen niet laten raken aan de gezondheidszorgen, de kinderbijlagen, de werkloosheidsuitkeringen, de fiscaliteit (zowel personen- als vennootschapsbelasting), de NMBS en het justitieapparaat. Dergelijke splitsingen halen het laatste cement van ons land weg, doorbreken de interpersoonlijke solidariteit en roepen een dure en extreme complexiteit in het leven voor de inwoners van Brussel.”

Journaliste Bénédicte Vaes in Le Soir van 28 juli 2007

“De roep naar Vlaamse onafhankelijkheid klinkt alsmear luider. Vlaanderen hoeft in dat verband niet bang te zijn van de eigen schaduw. Misschien moet de Vlaamse regering maar eens beginnen met de voorbereiding van de Vlaamse onafhankelijkheid.”

Journalist Eric Donckier in Het Belang van Limburg van 18 augustus 2007

*Er ligt een staat te sterven
Was nooit geheel gezond
Hij liet een volk verderven
Gaat zelf daaraan ten grond*

*Er ligt een staat te sterven
Die ogen hebben zien 't
Heeft menig, menig werven
Een kwade dood verdiend*

*Er ligt een staat te sterven
Heel zachtjes zonder pijn
Twee volkeren zullen erven
'k Zal op de uitvaart zijn*

René De Clercq

Warandemanifest: prominenten voor onafhankelijkheid

In economische middens groeit eveneens het besef dat het hoog tijd is voor Vlaamse onafhankelijkheid. Eind 2005 pleitten Vlaamse toplui uit de economische wereld - die zich verenigden in de denkgroep 'In de Warande' - in een uitgebreid manifest voor het opsplitsen van de Belgische staatsstructuur.

Het lijstje prominente Vlamingen dat zich uitspreekt voor een Vlaamse staat is indrukwekkend: onder hen bevinden zich onder meer Herman De Bode (topman van het advies- en onderzoeksbureau McKinsey), René De Feyter (voormalig gedelegeerd bestuurder van het Vlaams Economisch Verbond), Manu Ruys (voormalig hoofdredacteur van De Standaard), Frans Crols (directeur van het toonaangevende zakenweekblad Trends) en Remi Vermeiren (voormalig topman KBC Bank). De initiatiefnemers analyseren de economische en maatschappelijke toestand van Vlaanderen en Wallonië en tonen overtuigend aan dat het Belgische staatsbestel een rem vormt op de economische ontwikkeling en het veilig stellen van onze welvaart.

Het Belgische establishment slaagde er nooit in om de cijfers van het goed onderbouwde manifest op een geloofwaardige manier te weerleggen.

Denkgroep 'In de Warande': 'Manifest voor een zelfstandig Vlaanderen in Europa'.

**Roularta, 256 bladzijden, 17,90 euro.
ISBN 9054669934**

Samenstelling en eindredactie:

De auteurs van deze dubbelbrochure, **Ludo Leen** (hoofdredacteur nationale webstek) en **Tom Van Den Troost** (persverantwoordelijke), zijn beiden medewerkers van **Frank Vanhecke** en Vlaams Belang-voorzitter **Bruno Valkeniers**.

Deze geactualiseerde brochure, waarvan een eerste versie in juli 2005 werd uitgebracht, kwam tot stand dankzij de gewaardeerde

medewerking van **Yves Buysse**, **Dirk Crols**, **Niki De Gryze**, **Ann De prins**, **Dirk De Smedt**, **Jan Lievens**, **Joris Van Hauthem**, **Karim Van Overmeire** en de **Vlaams Belang Studiedienst**.

De opmaak werd verzorgd door **Sem De Bie**. De spotprenten zijn van de hand van huiscartoonist **Fré Pas**.

Vlaams Belang op internet

Via **www.vlaamsbelang.org** verneemt u alles over de standpunten, de activiteiten en de organisatie van het Vlaams Belang.

E-magazine

U kan zich **GRATIS** abonneren op onze elektronische nieuwsbrief door een bericht te sturen naar:

e-magazine@vlaamsbelang.org

Zo blijft u op de hoogte van de politieke actualiteit.

www.vlaamsbelang.org

vrijdag 05 oktober 2007 · 10.17u

door Frank Vanhecke

Lees ook:

- **Vlaanderen onafhankelijk.
Hoe moet dat dan?**

door Karim Van Overmeire

In 'Vlaanderen onafhankelijk. Hoe moet dat dan?' geeft Karim Van Overmeire een antwoord op 30 vragen in verband met Vlaamse onafhankelijkheid. De auteur legt uit hoe de Vlamingen hun drempelvrees kunnen overwinnen. Hij kijkt daarbij naar drie vergelijkbare situaties in Noorwegen-Zweden, Tsjecho-Slovakije en Servië-Montenegro waar de fe-

deratie op vreedzame wijze en in onderling overleg werd gesplitst. Ook het 'eeuwige probleem' Brussel wordt niet uit de weg gegaan. Met een ontwerp van grondwet voor het onafhankelijke Vlaanderen krijgt men een idee hoe dat Vlaanderen er uit kan zien. Geen verre droom maar een realiseerbare en wenselijke toekomst.

€ 12.50 • 160 blz. • ISBN: 978-90-78898-06-1

- **Het Belgische ongeluk**

door Werner Somers

€ 12.50 • 160 blz. • ISBN: 90-805616-9-X

Bestellen kan via

UITGEVERIJ EGMONT

Madouplein 8 bus 2, 1210 Brussel

fax: 02 219 72 74 • GSM: 0472 603 552

www.uitgeverijegmont.be • bestellen@uitgeverijegmont.be

Tijd voor onafhankelijkheid!

Je eigen Vlaams paspoort!

Om duidelijk te onderstrepen dat Vlaanderen alles in huis heeft om een onafhankelijke lidstaat van de Europese Unie te worden, geeft het Vlaams Belang een Vlaams paspoort en VL-zelfklevers uit.

Gratis aan te vragen via
www.vlaamspaspoort.be

GRATIS bestellen kan via

VLAAMS BELANG NATIONAAL
Madouplein 8 bus 9, 1210 Brussel
Tel.: 02/219 60 09
E-post: info@vlaamsbelang.org

Vlaams Belang Nationaal
Madouplein 8 bus 9
1210 Brussel
Tel.: 02/219.60.09
Fax: 02/219.72.74
info@vlaamsbelang.org
www.vlaamsbelang.org

V.U.: Bruno Valkeniers, Madouplein 8 bus 9, 1210 Brussel
Eerste druk: juli 2005 • Tweede druk: maart 2008